

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ผู้วิจัยจะนำเสนอตามหัวข้อ ดังนี้

1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้
2. แนวคิดเกี่ยวกับแบบการเรียนรู้
3. การเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้

การเรียนรู้ นั้น เป็นเรื่องของปัจเจกบุคคล (Individual) เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมผู้นั้น การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเพราะตัวผู้เรียนเอง ครูทำหน้าที่เพียงจัดสภาพแวดล้อมเพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้ หรือจัดประสบการณ์เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้เองเท่านั้น ดังนั้นครูจึงต้องเข้าใจว่าคนนั้นย่อมมีลักษณะที่แตกต่างระหว่างคนด้วยกันในทุกด้านด้วยเหตุนี้ผู้เรียนจึงเลือกเรียนในสิ่งที่ไม่เหมือนกัน เรียนด้วยวิธีการเรียนที่ต่างกัน (ทองจันทร์ หงส์ดารมภ์, 2530) ลักษณะของการเรียนรู้ นั้น ได้มีผู้รู้และนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ต่าง ๆ กัน ดังที่ ชูลล์ (Shuell, 1971) ได้กล่าวถึงลักษณะหลักของการเรียนรู้ว่ามีอยู่ 2 ประการ คือ

1. การเรียนรู้เกี่ยวพันกับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือการแสดงออก หรืออย่างน้อยที่สุดก็เป็นการเปลี่ยนแปลงศักยภาพ สำหรับพฤติกรรมที่แน่นอนซึ่งเกิดขึ้น ถ้าการเรียนรู้นั้นไม่สามารถแสดงออกมาได้ ก็ไม่อาจสรุปได้ว่าการเรียนรู้ได้เกิดขึ้น

2. การเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมนั้นเป็นผลของการฝึกฝนหรือประสบการณ์

พรอคเตอร์ (Procter, 1968) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้ของนักศึกษาว่าจะไม่ได้เรียนรู้โดยเพียงแต่นั่งแล้วก็ฟังเท่านั้น และครูก็จะไม่สามารถสอนได้ดีโดยเพียงแต่พูดให้นักศึกษาฟังภายใต้สภาพเช่นนี้การเรียนรู้จะไม่เกิดขึ้นมากนัก การเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลง คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในแต่ละบุคคล เพราะการเรียนรู้ทั้งหมดเกี่ยวพันกับการเปลี่ยนแปลงในวิถีทางของความคิดและพฤติกรรมของผู้เรียน ดังนั้นการพัฒนาการเรียนรู้จึงจำเป็นต้องรู้ว่าการเรียนรู้คืออะไรและเกิดขึ้นได้อย่างไร (Green and Stark, 1988)

นอกจากนี้ ไคลน์ (Klein, 1978) ยังได้ให้คำจำกัดความของการเรียนรู้ไว้อย่างไม่แตกต่างไปจากผู้อื่นเท่าใดนัก โดยเฉพาะลักษณะหลัก คือ การเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลง ไคลน์ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ว่าเป็น การเปลี่ยนแปลงที่ถาวรอย่างได้สัดส่วนในความสามารถแสดงพฤติกรรม การเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นในฐานะผลของประสบการณ์ที่ได้รับความสำเร็จหรือไม่ได้รับความสำเร็จ ดังนั้น การเรียนรู้จึงมีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1. การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น ต้องถาวรอย่างได้สัดส่วน
2. การเรียนรู้สะท้อนการเปลี่ยนแปลงในความสามารถสำหรับพฤติกรรมการเรียนรู้
ไม่ได้นำตัวเองไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เราต้องถูกกระตุ้นอย่างเพียงพอที่จะถอยโยกการ
เรียนรู้ไปสู่พฤติกรรม
3. มีตัวอย่างเป็นจำนวนมากของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ที่ไม่ได้สะท้อนขบวนการ
เรียนรู้

องค์ประกอบของกระบวนการเรียนรู้ โดยการคำนึงถึงเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล
จะประกอบไปด้วย (พรชูลี อาชวอำรุง, 2525)

1. ความเอาใจใส่ต่อเนื้อหาวิชา การเรียนรู้โดยตั้งใจมักเกิดจากความเอาใจใส่กับ
เนื้อหาวิชาในหลายลักษณะ เช่น การอ่านหนังสือ ทักษะคิดที่ติดตัววิชานั้น เป็นต้น ในบางครั้งความ
ซับซ้อนและความละเอียดของเนื้อหาทำให้ผู้เรียนท้อ นอกจากจะใช้วิธีเลือกรับรู้แต่เฉพาะบางส่วน
2. ความจำ มีอิทธิพลอย่างสูงต่อการเรียนรู้ ความจำนั้นมีอยู่ 3 ขั้นตอน คือ การจรรีกร
ความจำ การคงความจำ และการระลึกความจำ และแบ่งความจำออกได้เป็น 2 ประเภท คือ
ความจำเบื้องต้นหรือความจำระยะสั้น และความจำระยะยาว การลืมขึ้นอยู่กับการจรรีกรใน
ตอนแรกว่า จรรีกรไว้ลึกซึ่งเพียงใด และขึ้นอยู่กับตัวแปรอื่น ๆ เช่น การเลิกใช้หรือการรบกวน
ซึ่งอาจลบจรรีกรได้ ความลึกของการจรรีกรเป็นผลจากความถี่ ความเข้มและความสำคัญของเนื้อหา
ที่เรียน
3. การฝึกปฏิบัติ การเรียนรู้ส่วนใหญ่ต้องการการทำซ้ำ การฝึกฝน หรือการซ่อม
4. สิ่งรบกวน การเรียนระดับอุดมศึกษาผู้เรียนย่อมมีการเรียนรู้ที่มีมาก่อน หรือการ
เรียนรู้ที่ตามมา อันจะมีผลกระทบต่อกิจกรรมการเรียนรู้ปัจจุบัน ซึ่งอาจเอื้ออำนวยหรืออาจรบกวน
ก็ได้ ข้อมูลที่รบกวนจะทำให้จดจำไม่ได้ หรือใช้เวลามากขึ้นในการทำความเข้าใจกับเนื้อหา การรบกวน
จากข้อมูลที่มีมาก่อน (Proactive Inhibition) และการรบกวนย้อนกลับ (Retroactive Inhibition)
ที่เกิดจากการเรียนเรื่องอื่นทั้ง 2 ลักษณะนี้ ทำให้ผู้เรียนเรียกความจำได้ลำบาก
5. การถอยโยก ผู้เรียนระดับอุดมศึกษามักจะเรียนเพื่อนำเอาความรู้ไปประยุกต์ใช้
การถอยโยกจึงมีความสำคัญมากต่อการเรียน
6. การเรียนแบบผลพลอยได้ เป็นการเรียนรู้แบบผ่าน ๆ จากประสบการณ์ทั่ว ๆ ไป
และข้อมูลอื่น ๆ ที่จำได้เอง
7. แหล่งทรัพยากรทางวิชาการที่มีประสิทธิภาพ จะช่วยให้ผู้เรียน มีความสนใจเข้าใจ
แง่มุมหลัก ๆ นำเอาความรู้ใหม่มาสัมพันธ์กับความเข้าใจที่มีอยู่แล้ว จดจ่ออยู่กับการเรียน จรรีกร
ข้อมูลที่ได้รับไว้ได้นานที่สุดและดึงออกมาใช้ได้ ได้รับการฝึกฝนและแรงเสริมเพียงพอ ทำให้มีการ
รบกวนน้อยที่สุด สามารถเรียนได้ในเวลาที่เหมาะสมที่สุด สามารถถอยโยกการเรียนรู้เพื่อประยุกต์
ใช้ได้ คงความสมดุลระหว่างการเรียนรู้อย่างจริงจัง และการเรียนรู้แบบผลพลอยได้

วิกิกร ดัชนีทฤษฎี และรักษา กางกรณ (2529) ได้กล่าวถึงงานวิจัยเกี่ยวกับทฤษฎีรูปแบบสติปัญญาหรือแบบการเรียนรู้ ของโคลบ (Kolb, 1974) โดยได้ชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนจะต้องสร้างหรือพัฒนาแบบการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งแบบการรู้นั้นเปรียบเสมือนแบบอย่าง หรือวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งค่อนข้างจะคงที่ คือไม่เปลี่ยนแปลงโดยง่าย แบบการเรียนรู้ของแต่ละคนจะสะท้อนความสามารถหรือความถนัดในการเรียนรู้ ที่ผสมผสานกันในแต่ละบุคคลแตกต่างกันไปตามความสามารถของแต่ละคน การที่ผู้เรียนจะมีประสิทธิภาพหรือมีคุณภาพนั้นจะต้องมีความสามารถในการเรียนรู้ 4 ลักษณะ ผสมผสานกัน ลักษณะทั้ง 4 ประการนี้ คือ

1. บุคคลนั้นต้องมีความสามารถในการเข้าร่วม หรือเปิดรับประสบการณ์ใหม่ (Concrete Experience Abilities)
2. บุคคลนั้นต้องสามารถพินิจวิเคราะห์ประสบการณ์นั้นหลายแง่หลายมุม จากหลักวิชาความรู้หลายสาขา (Reflective Observation Abilities)
3. บุคคลนั้นต้องสามารถนำผลจากการวิเคราะห์มาสร้างความคิดรวบยอด ที่มีลักษณะคล้ายทฤษฎี (Abstract Conceptualization Abilities)
4. บุคคลนั้นต้องสามารถนำทฤษฎีของตนไปใช้ในการตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ (Active Experimentation Abilities)

ความสามารถในการเรียนรู้ทั้ง 4 ลักษณะดังกล่าว แตกต่างหรือตรงข้ามกันเป็นคู่ ๆ ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 1 ความสามารถในการเรียนรู้ของโคลบ (Kolb)

ลักษณะการเรียนรู้ 4 ประการของโคลบลัดจ์กล่าวนี้ คล้ายคลึงกับขบวนการเรียนรู้ 3 ลักษณะของนอร์แมน (Norman, 1977) ซึ่งสุรศักดิ์ หลาบมาลา (2524) ได้นำมาเสนอไว้ คือ

1. Accretion ซึ่งหมายถึงการเพิ่มเติมความรู้ใหม่ เข้ากับความจำระบบเก่า
2. Restructuring หมายถึง การวางโครงสร้างของความรู้เสียใหม่จัดระบบใหม่ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เก่า และความรู้ใหม่
3. Fine Tuning หมายถึง การปรับโครงสร้างของความรู้ที่มีอยู่ให้สะดวกต่อการนำมาใช้ตามวัตถุประสงค์ได้อย่างเหมาะสม

จากขบวนการเรียนรู้ทั้ง 3 ประการนี้ สุรศักดิ์ หลาบมาลา จึงได้เสนอแนะให้ผู้สอนชี้ให้เห็นความเกี่ยวพันกันระหว่างความรู้เก่าและใหม่ที่เรียนไปแล้ว เพราะผู้เรียนอาจมีความแตกต่างกับขบวนการเรียนรู้ทั้ง 3 ประการนี้ ซึ่งผู้สอนอาจไม่ทราบ

ดร.หลุย จำปาเทศ (2531) ได้กล่าวถึงเรื่องขั้นตอนการเรียนรู้ว่าแบ่งออกได้เป็น 4 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นรับรู้ (Perceiving)
2. ขั้นขบคิด (Forming)
3. ขั้นเปรียบเทียบประเมิน (Assessing)
4. ขั้นเรียนรู้ (Learning)

ขั้นรับรู้นั้น ผู้เรียนจะรับเอาความรู้เข้ามาโดยทางใดทางหนึ่งหรือหลายทาง จากระบบประสาททั้ง 6 อัน ได้แก่ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ (ทัศนคติ)

ขั้นขบคิด ผู้เรียนจะคิดถึงรูปพรรณสัณฐาน ลักษณะ ขนาด ขั้นนี้ผู้เรียนจะผสมผสานความคิดไปกับขั้นเปรียบเทียบประเมิน จนบางครั้งแยกได้ลำบากระหว่างขั้นขบคิดกับขั้นเปรียบเทียบประเมิน

ขั้นเปรียบเทียบประเมิน เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะใช้การสังเกตเปรียบเทียบกับประสบการณ์เดิมที่เคยเห็นมาก่อน ซึ่งนักเรียนแต่ละคนจะมีประสบการณ์เดิมมาไม่เหมือนกัน ความสามารถในการสอนของครู หรือการแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันและกันของนักเรียนจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้เร็ว กว้างขวาง และแม่นยำมากขึ้น แต่ก็ขึ้นอยู่กับเวลาและความลึกของวิชาการนั้น ๆ ด้วย

ขั้นเรียนรู้ เป็นขั้นที่จะเกิดความเข้าใจในสิ่งที่กำลังศึกษาอยู่ว่าคืออะไร โดยเฉพาะหากให้ได้ผ่านประสาทรับรู้อันหลาย ๆ ทาง เช่น การดู การสัมผัส การชิม ฯลฯ นอกจากการได้ฝึกฝนก็มีความจำเป็น โดยเฉพาะงานด้านการแพทย์ วิศวกรรม และงานทักษะต่าง ๆ

การเรียนรู้หรือทฤษฎีการเรียนรู้ นั้น ได้มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายและคำอธิบายไว้มากมายหลายทฤษฎี และหากจะศึกษาให้ลึกซึ้งแล้ว ก็อาจกล่าวได้ว่า ความหมายหรือเนื้อหาของทฤษฎีต่าง ๆ เหล่านั้นมักจะครอบคลุมหรือมีส่วนเหมือน คล้ายคลึงกัน และอาจนำไปใช้หรืออธิบายความหมายได้ทุกทฤษฎี

พรอคเตอร์ (Proctor, 1968) ได้กล่าวถึงเรื่องกฎพื้นฐานของการเรียนรู้ไว้ 4 กฎ ดังนี้คือ

1. กฎของการก่อให้เกิดผล (The Law of Effect) พรอคเตอร์ ได้กล่าวว่า “ไม่มีสิ่งใดสำเร็จเหมือนเช่นความสำเร็จ” ผู้สอนจะต้องพยายามสร้างโอกาสในการสอนเพื่อความสำเร็จของนักศึกษาแล้วนักศึกษาก็จะให้ความสนใจ ความตั้งใจดี ทศนคติที่ดี และความสำเร็จสูง

2. กฎของความเป็นเอก (The Law of Primacy) ความประทับใจในครั้งแรกจะมีความชอบไปถึงครั้งสุดท้าย การพบครั้งแรกของนักศึกษากับอาจารย์เป็นเรื่องสำคัญ ผู้สอนจะต้องสร้างความสนใจ สร้างความต้องการ และความสำคัญของวิชา และให้แก่ักศึกษาเพียงพอที่จะไตร่ตรองและสนุกสนานกับวิชาได้ การให้นักศึกษา “หิวเล็กน้อย” ดีกว่าที่จะให้พวกเขา “อิ่มจนเกินไป”

3. กฎของการฝึกหัด (The Law of Exercise) “อะไรที่ไม่ได้ใช้ก็จะสูญหายไป” สิ่งนี้ใช้ได้กับกล้ามเนื้อและสมองด้วย การฝึกหัดจะทำให้สมบูรณ์ ทำให้มั่นคง การฝึกหัดที่ผิดวิธีจะทำให้เสียเวลา และทำให้ท้อใจเมื่อได้ค้นพบ ทักษะที่ไม่ได้รับการฝึกฝน หรือข้อมูลใหม่ ๆ ที่ไม่ถูกใช้จะสูญหายไป หรือถูกลืมไปในระยะเวลาอันสั้น

4. กฎของความรู้สึกแรงกล้า (The Law of Intensity) เราคงจะจดจำประสบการณ์อันยาวนานที่น่าตื่นเต้น น่าทึ่ง ทำทนาย หรือสร้างสรรค์ ผู้สอนควรจะนำความจริงอันนี้ไปใช้ประโยชน์ และทำการเสนอ อภิปราย ทดลอง และแสดงออกอย่างมี “ชีวิตชีวา” เท่าที่จะเป็นไปได้ นักศึกษาจะจดจำและอยากที่จะกลับมาอีก

อย่างไรก็ตามการเรียนรู้คงจะไม่เกิดขึ้น หรือเกิดขึ้นได้ อย่างไม่สมบูรณ์นัก หากมีอุปสรรคเกิดขึ้นแก่นักศึกษา ซึ่งอุปสรรคของการเรียนรู้นี้ พรอคเตอร์ จำแนกไว้ 4 เรื่อง คือ ความเบื่อ ความสับสน ความฉุนเฉียว และความกลัว (พรทิพย์ บุญรอด 2534 : 8 - 15)

2. แนวคิดเกี่ยวกับแบบการเรียนรู้

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ให้ความสนใจศึกษา ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างบุคคลด้านต่างๆ ของนักศึกษาเพื่อนำไปสู่การปรับปรุงประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนการสอน ผลการศึกษาค้นคว้าเป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า นักศึกษามีความแตกต่างกันมากทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม เซอร์วิญญาและความถนัด อาจารย์ควรจะยอมรับและทำความเข้าใจในลักษณะดังกล่าวของนักศึกษาแต่ละคน เพราะนักศึกษาแต่ละคนเรียนได้ดีในสภาพที่แตกต่างกัน อีกทั้งมีแบบการเรียนรู้แตกต่างกันไปเฉพาะตัว แบบการเรียนรู้ของนักศึกษาย่อมเป็นองค์ประกอบสำคัญต่อสัมฤทธิ์ผลทางวิชาการของนักศึกษาด้วย (Dunn, 1981 : 645)

ความหมายของแบบการเรียนรู้

ได้มีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับแบบการเรียนรู้ไว้หลายความหมายด้วยกัน แต่ที่เด่นๆ คือ ลักษณะและวิธีการที่นักศึกษาชอบใช้ในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ (อัจฉรา ธรรมภรณ์. 2530 : 32) เป็นวิธีการที่นักศึกษาชอบใช้ในการแก้ปัญหา การคิดหรือการเรียนรู้ที่แต่ละคนชอบ บางครั้งอาจเรียกว่าแบบการคิด (Cognitive Styles) (Page, Thomas and Marshall. 1997 : 203) ลักษณะนิสัยของนักศึกษาในการแก้ปัญหาหรือการคิดหรือการเรียนรู้ (Rowntree. 1981 : 155) ทอร์กู๊ด (Torgrude. 1980 : 1435 - A) ได้ให้ความหมายของแบบการเรียนรู้ในวิจัยเรื่องบุคลิกภาพและลักษณะนิสัยทางการเรียนของนักศึกษาว่า เป็นความชอบในการแสดงออกซึ่งวิธีการเรียน การไตร่ตรองในสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม อีกทั้งทัศนคติหรือคุณภาพของนักศึกษาในการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทางการเรียนการสอน อาจเป็นผลให้สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษาแตกต่างกันไปได้ (Ostmoe and others. 1994 : 27) และทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ วิธีสอนของอาจารย์ และสัมพันธภาพกับเพื่อน (Cranston and McCort. 1985 : 136) แบบการเรียนรู้จึงหมายถึงรวมถึงลักษณะและวิธีการที่นักศึกษาแต่ละคนชอบใช้ในการเรียนรู้ การคิด หรือการแก้ปัญหาในการเรียน รวมทั้งการมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ สิ่งแวดล้อมทางการเรียนและสัมพันธภาพกับเพื่อนซึ่งอาจเป็นผลให้สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษาแตกต่างกัน

นักศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยทั่วไปมีความสามารถทางพุทธิปัญญา (Cognitive or Mental Ability) อยู่ในระดับสูงกว่าบุคคลในวัยเดียวกันอยู่บ้าง โดยเฉพาะมีความกระตือรือร้น และอุดมการณ์สูง (ไพฑูริย์ สินลาร์ตน์. 2524 : 41) นักศึกษาแต่ละคนมีแบบการเรียนรู้เป็นของตนเอง นักการศึกษาหลายคนได้จัดแบ่งแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาไว้แตกต่างกัน เช่น แบนด์ท์และคนอื่นๆ (อัจฉรา ภานุรัตน์. 2529 : 11-15 อ้างอิงมาจาก Bandt and others. 1974 : 42 - 48) ได้แบ่งแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาตามบุคลิกภาพและการแสวงหาความรู้ไว้ 12 แบบ ด้วยกันคือ

1. แบบนักสืบ (The Detective) นักศึกษาประเภทนี้มีความขยันหมั่นเพียรศึกษาเนื้อหาวิชาอย่างละเอียด แต่ไม่สามารถจัดระบบเนื้อหาที่สัมพันธ์กันเข้าเป็นหมวดหมู่ เพื่อทำให้เข้าใจง่ายขึ้น นอกจากนี้นักศึกษามีจุดอ่อนคือไม่สามารถทำข้อสอบประเภทที่ถามลึกซึ้งได้ดีกว่าการถามความจำในเนื้อหา

2. แบบผู้ชำนาญเฉพาะ (The Technician) นักศึกษาประเภทนี้เป็นพวกที่มีความสามารถสูงโดยเฉพาะในเรื่องของการประดิษฐ์สิ่งต่างๆ

3. แบบนักไฝ่สันติ (The Pacifist) นักศึกษาประเภทนี้ชอบความสงบ เข้าชั้นเรียนเป็นประจำ จะจดบันทึกทุกข้อความที่อาจารย์สอน แต่ไม่สามารถจำข้อความหรือสิ่งที่จดได้ ดังนั้นนักศึกษาจึงได้รับความรู้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

4. แบบนักคิด (The Idea Man) นักศึกษาประเภทนี้พยายามตั้งทฤษฎีเป็นของตัวเอง มักตั้งคำถามที่ท้าทายในชั้นเรียน และชอบสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับอาจารย์หลังเลิกเรียนแล้ว ชอบศึกษาเนื้อหาวิชาอย่างลึกซึ้งตามลำพัง

5. แบบโดดเดี่ยว (The Isolationist) นักศึกษาประเภทนี้มีความรู้มาก สามารถรายงานแนวความคิดของนักทฤษฎีที่สำคัญได้ แต่ไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างของนักทฤษฎีแต่ละคนได้

6. แบบนักปรับปรุง (The Revisionist) นักศึกษาประเภทนี้มีแนวความคิดและค่านิยมเป็นของตนเองในการเรียนหรือการกระทำสิ่งต่างๆ จะมองภาพรวมของสิ่งนั้นๆ ก่อน ที่จะศึกษาในรายละเอียดเพื่อที่จะเลือกปฏิบัติในแนวทางที่ดีกว่า ทำให้นักศึกษาประสบความสำเร็จลำบากในการเรียนอยู่เสมอ

7. แบบมายา (The Shadow) นักศึกษาประเภทนี้เป็นผู้ที่ขยันขันแข็งในการท่องตำราเพื่อสอบ มักปิดบังความรู้เพื่อมิให้เพื่อนรู้ถึงความพร้อมในการเตรียมตัวสอบ

8. แบบปิดบัง (The Mask) นักศึกษาประเภทนี้มีความพร้อมในการเรียนการสอบเป็นอย่างมาก แต่มักจะเปิดเผยให้เพื่อนเห็นว่าตนเองไม่มีความพร้อมในการสอบทั้งนี้เพื่อต้องการให้เพื่อนๆ อ่านหนังสือน้อยลงเป็นผลให้ตนเองมีผลการเรียนดีกว่าคนอื่น ๆ

9. แบบนักปฏิบัติ (The Pragmatist) นักศึกษาประเภทนี้ชอบการเรียนรู้โดยการลงมือปฏิบัติและนักศึกษาจะเลือกวิชาที่เรียนอย่างรอบคอบเพื่อทำให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

10. แบบนักสร้างสรรค์ (The Innovator) นักศึกษาประเภทนี้มีเป้าหมายในการเรียนรู้ชอบการวิจารณ์และศึกษาเนื้อหาวิชาอย่างลึกซึ้ง มีความคิดที่เป็นอิสระและยืดหยุ่น ไม่ชอบการเรียนรู้โดยการท่องจำและระลึกได้

11. แบบลวงตา (The Illusionist) นักศึกษาประเภทนี้มักใช้เวลาส่วนมากเพื่อการเรียนรู้ชอบเรียนร่วมกับเพื่อน แต่ความเป็นจริงได้รับความรู้ ความเข้าใจเนื้อหาวิชาเพียงเล็กน้อย เพราะเรียนแบบท่องจำ

12. แบบนักโทษทางปัญญา (The Cognitive Prisoner) นักศึกษาประเภทนี้ชอบการเรียนรู้แบบท่องจำเฉพาะประเด็นสำคัญเท่านั้น ไม่คำนึงถึงความเข้าใจในเนื้อหาวิชาอย่างแท้จริงทำให้เกิดปัญหาในการนำความรู้ไปใช้ในการทำงาน เพราะมีความรู้อยู่ในวงจำกัด

แบบการเรียนของนักศึกษา

กอสมา, เบลล์ และวิลเลียมส์ (Kozma, Belle and Williams. 1979 : 86 - 87 citing Grasha and Reichman. 1975 : 89 - 93) ได้แบ่งการเรียนของนักศึกษาตามเกณฑ์บุคลิกภาพและการแสวงหาความรู้ออกเป็น 6 แบบ คือ

1. แบบอิสระ (Independent) นักศึกษาที่เลือกเรียนแบบอิสระ มีลักษณะเป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในการเรียนรู้ด้วยตนเอง สามารถตัดสินใจได้ว่าเนื้อหาวิชาตอนใดสำคัญ ชอบคิดและชอบกระทำในเรื่องต่างๆ ด้วยตนเอง มีความตั้งใจในการเรียน นักศึกษาเตรียมเรื่องที่จะเรียนก่อนเข้าฟังคำบรรยายเสมอ และใช้เวลาส่วนมากในการศึกษาค้นคว้าเนื้อหาวิชาที่เรียนด้วยตนเอง

2. แบบแข่งขัน (Competitive) นักศึกษาที่เลือกเรียนแบบแข่งขัน มีลักษณะเป็นคนชอบแข่งขันกับเพื่อนเพื่อที่จะทำคะแนนให้ได้ดีกว่าเพื่อนๆ อันจะทำให้อาจารย์สนใจหรือชมเชย มักคิดว่าการเรียนเป็นการเหมือนการแข่งขันซึ่งจะต้องมีแพ้หรือชนะ และนักศึกษารู้สึกว่าตนเองต้องชนะเสมอ

3. แบบมีส่วนร่วม (Participant) นักศึกษาที่เลือกเรียนแบบมีส่วนร่วม มีลักษณะเป็นคนที่มีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่เรียน มีความเอาใจใส่ในการเรียน มีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ ชอบเข้าชั้นเรียน ชอบนั่งใกล้อาจารย์ผู้สอน มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนมากที่สุด แต่จะมีส่วนร่วมน้อยในกิจกรรมที่อยู่นอกเหนือจากวิชาที่เรียน

4. แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance) นักศึกษาที่เลือกเรียนแบบหลีกเลี่ยง มีลักษณะเป็นคนที่มีจุดมุ่งหมายในการเรียนเพื่อความสำเร็จในการศึกษามีได้คำนึงถึงความรู้ที่จะได้รับ เอาใจใส่และสนใจในการเรียนน้อย รวมทั้งไม่ค่อยมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน

5. แบบร่วมมือ (Collaborative) นักศึกษาที่เลือกเรียนแบบร่วมมือ มีลักษณะเป็นคนที่ชอบทำงานร่วมเป็นกลุ่ม ชอบการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันกับอาจารย์และเพื่อนๆ ทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนเสมอ ชอบการเรียนในชั้นเรียนที่ส่งเสริมให้มีการอภิปราย เพื่อให้มีความเข้าใจเรื่องที่เรียนได้ดียิ่งขึ้นและชอบช่วยเหลือเพื่อนเกี่ยวกับการเรียน

6. แบบพึ่งพา (Dependent) นักศึกษาที่เลือกเรียนแบบพึ่งพามีลักษณะเป็นคนที่คิดว่าอาจารย์เป็นแหล่งความรู้ที่สำคัญ รู้สึกว่าเนื้อหาวิชาในตำราและคำบรรยายถูกต้อง ชอบให้อาจารย์เน้นเนื้อหาตอนที่สำคัญและชอบข้อสอบที่ออกตรงตามตำราหรือที่อาจารย์สอน ไม่ค่อยชอบการอภิปรายในชั้นเรียน นาน ๆ ครั้งที่จะศึกษาเนื้อหาวิชาที่อยู่นอกเหนือตำรา

ประโยชน์ คุปต์กาญจนกุล (2525 : 104 - 109) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องแบบการเรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยตามตัวแปรระดับชั้นปี สาขาวิชาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 750 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบวัดแบบการเรียนของกราดาและไรซ์แมน พบว่า นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชอบแบบการเรียน 4 แบบ คือ นิสิตส่วนใหญ่ชอบแบบการเรียนแบบร่วมมือมาก ชอบแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม แบบพึ่งพาและแบบอิสระอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง และนิสิตไม่ชอบแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยงและแบบแข่งขัน นิสิตที่มีระดับชั้นปีต่างกันชอบแบบการเรียนแบบพึ่งพาแตกต่างกันคือ นิสิตชั้นปีที่ 1 ชอบแบบการเรียนแบบพึ่งพามากกว่านิสิตชั้นปีอื่นๆ นิสิตชั้นปีที่ 4 ชอบแบบการเรียนแบบพึ่งพาน้อย นิสิตในสาขาวิชาต่างกันชอบแบบการเรียนแบบอิสระ แบบพึ่งพาและแบบมีส่วนร่วมแตกต่างกัน นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำชอบแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมและแบบร่วมมือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงชอบแบบการเรียนแบบร่วมมือและแบบมีส่วนร่วมมากกว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ การศึกษาวิจัยที่คล้ายคลึงกันของอุไรรัตน์ ศรีสวย (2526 : 65 - 67) เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนกับเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับชั้นปีและวิชาเอกของนักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบวัดการเรียนของกราดาและไรซ์แมน พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานครชอบแบบการเรียน

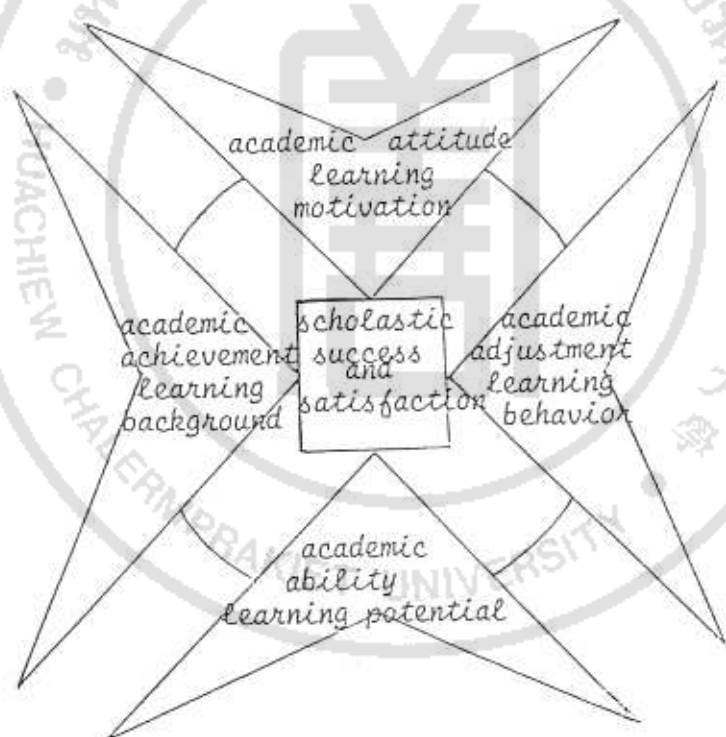
แบบมีส่วนร่วมและแบบร่วมมือมาก ชอบแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา แบบอิสระและแบบแข่งขันอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง และนักศึกษาไม่ชอบแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีที่แตกต่างกันชอบแบบการเรียนรู้ทุกแบบไม่แตกต่างกัน ส่วนนักศึกษาที่ศึกษาในวิชาเอกต่างกันชอบแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงและแบบพึ่งพาแตกต่างกัน คือ นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยชอบแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงน้อยที่สุด และนักศึกษาวิชาเอกวิทยาศาสตร์ทั่วไปชอบแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพามากที่สุด ส่วนลักษณะ มีเมตตา และจริงจัง ธนรักษ์ (2527 : 40 - 46) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาลโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดีตามตัวแปรภูมิลำเนา ระดับชั้นปี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 275 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบวัดแบบการเรียนรู้ของกรรชาและไรซ์แมน พบว่า นักศึกษาพยาบาลชอบแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือมากที่สุด รองลงมาชอบแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม แบบพึ่งพา แบบอิสระอยู่ในเกณฑ์ปานกลางและไม่ชอบแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันและแบบหลีกเลี่ยง นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ชอบแบบการเรียนรู้ทุกแบบไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกันชอบแบบการเรียนรู้แต่ละแบบแตกต่างกัน คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชอบแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพามากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4 นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ชอบแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงและแบบแข่งขันมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4 นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ชอบแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงและแบบแข่งขันมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4 และชั้นปีที่ 1 นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ชอบแบบการเรียนรู้แบบอิสระมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 นอกจากนี้ กอบกานัญญ์ ศรีประสิทธิ์ (2529 : 90 - 100) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาลในสถาบันการศึกษาพยาบาล สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยตามตัวแปรสถาบัน ระดับชั้นปี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 725 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบวัดแบบการเรียนรู้ของกรรชาและไรซ์แมน พบว่า นักศึกษาพยาบาลสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ชอบแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือมาก ชอบแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม แบบพึ่งพา แบบอิสระ แบบแข่งขัน และแบบหลีกเลี่ยงอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกันชอบแบบการเรียนรู้แตกต่างกัน 5 แบบ คือ แบบหลีกเลี่ยง แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบแข่งขัน และแบบมีส่วนร่วม นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันชอบแบบการเรียนรู้แต่ละแบบไม่แตกต่างกัน

การเรียนรู้และเทคนิคการเรียนรู้ของนักศึกษา

“ความสำเร็จในการเรียนระดับมหาวิทยาลัย นอกจากระดับสติปัญญาจะเป็นตัวกำหนดแล้ว องค์ประกอบอื่น ๆ เช่น ความพยายาม ระยะเวลาที่ใช้ในการเรียน เทคนิควิธีเรียนและทัศนคติของผู้เรียน เป็นต้น ก็ยังเป็นตัวกำหนดความสำเร็จอีกด้วย” (นิยะดา ศรีจันทร์, 2531) จะเห็นได้ว่าเทคนิควิธีเรียนของนักศึกษา นับว่าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ ในเรื่องของเทคนิควิธีเรียนของนักศึกษานี้ย่อมแตกต่างกันไปตามแบบการศึกษาของแต่ละคน ดังเช่นที่ เมธี ปิลันธนานนท์ (2522) ได้กล่าว

ได้ว่าวิธีการเรียนของแต่ละคนไม่เหมือนกัน บางคนอ่านหนังสือในห้องเงียบ ๆ ได้ผลดี บางคนอ่านหนังสือและฟังเพลงเบา ๆ ไปด้วยได้ผลดี บางคนนั่งที่โต๊ะเขียนหนังสืออ่านหนังสือมีสมาธิดีกว่า และบางคนนั่งนอนทำโยคีอ่านหนังสือได้ผลดีกว่า เป็นต้น

ในเรื่องของความสำเร็จในการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยหรืออุดมศึกษานั้น มิ่งงานศึกษาของสหรัฐอเมริกา เกี่ยวกับเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จและความล้มเหลวในการศึกษาทางหนึ่ง ซึ่งจากการศึกษาวิทยาลัยต่าง ๆ ในมลรัฐเท็กซัส ระหว่าง ปี ค.ศ. 1992 - 1966 พบว่า ปัจจัยอย่างน้อย 4 ประการที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวในวิทยาลัย คือ นอกจากเรื่องของความสามารถทางวิชาการแล้ว ยังมีปัจจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาการปรับปรุงทางวิชาการและทัศนคติทางวิชาการซึ่งจะร่วมกันพิจารณาว่าการแสดงออกทางด้านวิชาการจะสูง ปานกลางหรือต่ำหรือไม่ ความสัมพันธ์ของปัจจัยทั้งสี่มีอิทธิพลต่อความพอใจ และความสำเร็จทางการศึกษา โดยจะแสดงให้เห็นตามภาพข้างล่างนี้ (Brown, 1977)

ภาพที่ 2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา ที่จะทำนวยความสำเร็จและความพอใจทางการศึกษาได้

ความสามารถด้านวิชาการ (Academic Ability) หรือศักยภาพการเรียนรู้ (Learning Potential) หมายถึงความสามารถด้านสติปัญญาสำหรับการเรียนรู้ ซึ่งบุคคลแต่ละคนมีแตกต่างกันไป เป็นเรื่องสำคัญที่นักศึกษาจะต้องรู้ศักยภาพของตนเองว่าอ่านหรือเก่งเพื่อที่จะได้วางแผนการศึกษาตามไปด้วยได้

สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาหรือภูมิหลังทางการเรียน หมายถึง พื้นฐานของความรู้ที่นักศึกษามีอยู่แล้ว สำหรับนักศึกษาใหม่แล้ว ทักษะการเรียนรู้ และการอ่านที่มีประสิทธิภาพเป็นความต้องการที่สำคัญสำหรับการศึกษาให้สำเร็จในวิทยาลัย

การปรับปรุงด้านวิชาการหรือพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ หมายถึง ทักษะทางการศึกษาเบื้องต้นของนักศึกษา และประสิทธิภาพในการแสดงออกทางกิจกรรมการศึกษาของนักศึกษา นักศึกษาใหม่ส่วนมากต้องปรับปรุงพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้เพื่อที่จะรับมือกับขบวนการวิชาการ เช่น การจดโน้ตธรรมดา วางโปรแกรมคำสั่งสอน การสอบไล่ และการวิจัยอิสระ ประสิทธิภาพในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย จะขึ้นอยู่กับการใช้เทคนิคที่มีประสิทธิภาพของนักศึกษา สำหรับการจัดระเบียบและการทำกิจกรรมการศึกษาให้สำเร็จ

ทัศนคติทางวิชาการ หรือการกระตุ้นในการเรียน หมายถึง ความรู้สึกและคาดหวังของนักศึกษาเกี่ยวกับวิทยาลัยและการยอมรับและความต้องการสำหรับการเรียนรู้วิชาการของนักศึกษา การแสดงออกทางการศึกษาของนักศึกษา ได้รับอิทธิพลมาจากความกดดันทางสังคมทั้งทางบวกและทางลบ จากการปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในครอบครัว เพื่อนเพศเดียวกันและเพื่อนต่างเพศ และอื่น ๆ การได้รู้ว่าเขาต้องการอะไรจากวิทยาลัย และทำไมเขาจึงต้องการเป็นกฎแจปสู่ทัศนคติทางวิชาการที่ดี และความเข้าใจที่ลึกซึ้งเช่นนั้น มีอิทธิพลอย่างสำคัญ โดยระดับของครอบครัวและการยอมรับกลุ่มเพื่อนและช่วยให้ได้รับประสบการณ์โดยนักศึกษา

ในเรื่องของการเรียนที่มีประสิทธิภาพนี้ การวางแผนการเรียนก็นับว่ามีความสำคัญดังที่ นิยะดา ศรีจันทร์ (2531) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการวางแผนการเรียนว่ามีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. จัดเวลา นักศึกษาจะต้องจัดแบ่งเวลาส่วนหนึ่งของแต่ละวัน ไว้สำหรับการศึกษาบทเรียนโดยเฉพาะ วิธีที่ถูกคือหาเวลาทบทวนบทเรียนซ้ำ ๆ เป็นระยะ ๆ ควรเลือกเวลาที่สดชื่นไม่่วงเหงาหาวนอน หรือไม่เหนื่อยจนเกินไป ระยะเวลาของแต่ละครั้งควรพอเหมาะไม่ยาวนานหรือสั้นเกินไป

2. เลือกสถานที่ สถานที่ที่เป็นองค์ประกอบสำคัญ ที่จะทำให้การศึกษบทเรียนมีประสิทธิภาพหรือไม่ หลักคือหาสถานที่ซึ่งมีสิ่งดึงดูดความสนใจจากบทเรียนให้น้อยที่สุด

3. วางแผนให้รางวัลกับตัวเองจากการทบทวนบทเรียน สำหรับนักศึกษา รางวัลก็คือปริญญาซึ่งก็มักจะอีกหลายปี เกรดก็ยังอีกหลายเดือนหรือหลายอาทิตย์ข้างหน้า รางวัลบางครั้งจึงไม่แรงพอ เพื่อแก้ปัญหานี้ นักศึกษาควรจะวางแผนระยะสั้นสำหรับการให้รางวัล ตัวเองหลังการ

ศึกษาบทเรียนแต่ละครั้ง เช่น บอกกับตัวเองหลังการเรียนบทเรียนนี้จบ ก็จะได้อาหารอร่อยสักจาน หรือโปรแกรมทีวีสักเรื่อง เป็นต้น

นอกจากนี้ นิยะดา ศรีจันทร์ ยังได้กล่าวถึงเทคนิคการเรียนที่มีประสิทธิภาพไว้ว่า เทคนิควิธีในการเรียนที่เหมาะสมนั้น จะเป็นกุญแจไปสู่ความสำเร็จในการเรียนระดับมหาวิทยาลัย คนที่มีศักยภาพทางสติปัญญาเท่าเทียมกัน อาจมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะใช้เทคนิคทางการเรียนที่มีประสิทธิภาพไม่เท่าเทียมกัน หรือคนที่มีศักยภาพทางสติปัญญาดีออกว่า สามารถมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้เท่าเทียมกับคนที่มีศักยภาพทางสติปัญญาสูงกว่า ทั้งนี้เพราะใช้เทคนิคทางการเรียนที่มีประสิทธิภาพสูงกว่า นักศึกษาทุกคนมีศักยภาพที่จะเรียนรู้ ให้สำเร็จได้ ใกล้เคียงกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบแวดล้อมหลายประการ แต่สิ่งที่แน่นอนก็คือ การฝึกนิสัยที่ถูกต้องเกี่ยวกับวิธีเรียน และการใช้เทคนิคการเรียนที่มีประสิทธิภาพ การที่จะฝึกตัวเองให้มีประสิทธิภาพจำเป็นต้องมีการเตรียมตัว มีการวางแผนเพื่อบังคับตัวเองให้พร้อมที่จะเรียนรู้

เรื่องของเทคนิคหรือวิธีการเรียนในมหาวิทยาลัยเพื่อให้สำเร็จหรือเกิดประสิทธิภาพนั้นมีนักศึกษาหลายคนได้ให้หลักและคำแนะนำไว้หลายแนว อย่างเช่น ฮิลล์ (Hill, 1973 อ้างใน สาทิศ รุขรังสฤษฏ์, 2525) ได้ให้ข้อเปรียบเทียบแนวปฏิบัติของนักศึกษาที่ประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จไว้ดังนี้

นักศึกษาที่ประสบความสำเร็จ	นักศึกษาที่ไม่ประสบความสำเร็จ
1. เข้าฟังการบรรยาย ฟังการบรรยายสรุป และฝึกปฏิบัติเป็นประจำ	1. ขาดการเข้าร่วมในกิจกรรมดังกล่าว
2. จัดบันทึกทุกครั้งทั้งฟังบรรยาย และเขียนใหม่ ให้ดีขึ้นในวันเดียวกัน	2. ไม่มีเขียนขึ้นใหม่หลังจากจัดบันทึก
3. นั่งเรียนหน้าชั้นเป็นประจำ	3. มักเข้านั่งเรียนหลังชั้นเรียน
4. ตามคำถามทุกครั้งเมื่อมีปัญหา	4. ไม่เคยถามคำถามเลย
5. จัดบันทึกเมื่ออ่านหนังสือประกอบการเรียน	5. ไม่มีการจัดบันทึกในขณะที่อ่าน
6. ทำงานตามตารางเวลา	6. ไม่มีการจัดตารางเวลาในแต่ละวัน
7. มีความสนใจและตั้งใจในการทำงานอย่างจริงจัง	7. แสดงให้เห็นความสนใจบ้างบางครั้งบางคราว
8. มีความมั่นใจในทุกสิ่ง	8. ขาดความมั่นใจทั้งด้านการทำงานและส่วนตัว
9. รู้วิธีการที่ตนตั้งใจจัดจ่อต่อกรงาน	9. ขาดคุณสมบัติในการตั้งใจจัดจ่อและหน่ายหนีได้ง่าย

นอกจากนี้ เมน (Main ช้างใน เมธี ปิรันธนานนท์, 2522) ยังได้ให้ข้อเสนอแนะในการปฏิบัติตัวด้านการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยว่าควรกระทำดังต่อไปนี้

- จัดตารางจัดสรรเวลาเรียนและปฏิบัติตามตารางเวลานั้น
- ปฏิบัติให้เป็นกิจ เพียงช่วงเวลานั้น ๆ และมีการหยุดพักค้น
- เขียนสิ่งที่จดบันทึกมาจากการฟังบรรยายเสียใหม่
- อย่าทิ้งงานเอาไว้จนนาทีสุดท้าย

และนอกจากเรื่องของการปฏิบัติตัวด้านการเรียนทั้ง 4 ประการข้างต้นนี้แล้ว ในเรื่องของ "การตัดสินใจ" ก็นับเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่งในการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย เพราะจะต้องเผชิญกับความลำบากและความกดดันต่าง ๆ ซึ่งสามารถสรุปไว้ได้ 3 ประการคือ

1. อาจารย์ต้องการให้ทำงานหรือศึกษาตามที่กำหนดให้ได้ดี
2. การเรียนในมหาวิทยาลัยโดยทั่วไป จะมีการแข่งขันกันมากกว่าในระดับโรงเรียนมัธยม
3. กิจกรรมในมหาวิทยาลัยมีมาก โดยเฉพาะในชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2

การศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยนั้น จะต้องมีการแข่งขันกันมากขึ้นกว่าในระดับมัธยม และจะต้องช่วยตัวเองมากขึ้น รับผิดชอบเพิ่มขึ้น จะต้องใช้ทักษะในการเรียนที่แตกต่างไปจากที่เคยใช้ และทักษะที่สำคัญที่สุดที่จะได้รับจากมหาวิทยาลัย และสิ่งที่จะได้ติดตัวไปทำงานเมื่อจบแล้ว คือ การทำงานอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดจนติดเป็นกิจนิสัย (เกหลง ปภาวสิทธิ์, ม.ป.ป.)

3. การเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยหัวเจิวเฉลิมพระเกียรติ

มหาวิทยาลัยหัวเจิวเฉลิมพระเกียรติ จัดตั้งขึ้นด้วยอุดมการณ์และความปรารถนาอย่างแรงกล้าของมูลนิธิป่อเต็กตึ๊ง ซึ่งเป็นองค์กรสาธารณกุศลที่ก่อตั้งขึ้นด้วยความศรัทธาของผู้มีกุศลจิต ทั้งที่เป็นองค์กรต่าง ๆ และส่วนบุคคลทั้งชาวไทยและชาวจีนที่มีความเลื่อมใสศรัทธาในหลวงปู่ได้ยง พระภิกษุจีนผู้เจริญด้วยบุญบารมีในบวรพระพุทธศาสนา และเพื่อให้การดำเนินงานของมูลนิธิฯ เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ คณะกรรมการมูลนิธิฯ จึงได้สนับสนุนการศึกษาให้กว้างขวางขึ้น โดยมีนโยบายยกฐานะวิทยาลัยหัวเจิวขึ้นเป็นมหาวิทยาลัย ทบวงมหาวิทยาลัยได้อนุญาตให้วิทยาลัยหัวเจิวเปลี่ยนประเภทสถาบัน อุดมศึกษาเป็น "มหาวิทยาลัย" เมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2535 และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานนามว่า "มหาวิทยาลัยหัวเจิวเฉลิมพระเกียรติ"

มหาวิทยาลัยหัวเจียวเฉลิมพระเกียรติ มีประวัติในการจัดการศึกษามากกว่า 50 ปี โดยมีพัฒนาการซึ่งแบ่งออกได้เป็น 3 ระยะ ดังนี้

1. โรงเรียนผดุงครรภ์อนามัย โรงพยาบาลหัวเจียว (พ.ศ. 2484 - 2524)

มีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตเจ้าหน้าที่ผดุงครรภ์ให้มีความรู้ความสามารถด้านการพยาบาล และการผดุงครรภ์ และนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่สังคมและประเทศชาติ มีผู้สำเร็จการศึกษา ประกาศนียบัตรผดุงครรภ์ชั้น 1 และชั้น 2 จำนวนทั้งสิ้น 1,494 คน

2. วิทยาลัยหัวเจียว (พ.ศ. 2525 - 2534)

คณะกรรมการมูลนิธิปอเต็กตึ๊ง ได้ตระหนักถึงภารกิจของรัฐบาลในการพัฒนาประเทศ ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520 - 2524) และพร้อมที่จะสนอง นโยบายของรัฐ จึงได้ขยายโรงพยาบาลหัวเจียวเดิมให้เป็นโรงพยาบาลทั่วไป โดยเปิดให้บริการ รักษาพยาบาลและให้คำแนะนำแก่ผู้มาขอรับบริการทุกสาขาการแพทย์เมื่อ พ.ศ. 2521 พร้อมกับได้ ขยายโรงเรียนผดุงครรภ์อนามัยให้เป็นวิทยาลัยพยาบาล ให้ชื่อวิทยาลัยว่า "วิทยาลัยหัวเจียว" ตามชื่อเดิมอันเป็นที่รู้จักเป็นอย่างดี ตั้งแต่ปีการศึกษา 2525 วิทยาลัยฯ ได้เปิดทำการเพียง คณะเดียวคือ คณะพยาบาลศาสตร์ ให้การศึกษาในหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา พยาบาลและผดุงครรภ์

ต่อมาในปี พ.ศ. 2533 ได้เปิดคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์อีกคณะหนึ่งให้การศึกษา ในหลักสูตรสังคมสงเคราะห์ศาสตรบัณฑิต มีผู้สำเร็จการศึกษาจากคณะพยาบาลศาสตร์ในช่วง เวลาดังกล่าว รวม 6 รุ่น จำนวน 261 คน

3. มหาวิทยาลัยหัวเจียวเฉลิมพระเกียรติ (พ.ศ. 2535 - ปัจจุบัน)

ปี พ.ศ. 2533 เป็นวาระที่มูลนิธิปอเต็กตึ๊งดำเนินการมาครบ 80 ปี มูลนิธิฯ ได้มี นโยบายแน่วแน่ที่จะส่งเสริมและขยายขอบข่ายงานการศึกษาเพื่อพัฒนาทรัพยากรบุคคลในระดับ อุดมศึกษา และเพื่อทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายเป็นพระราชกุศลและเฉลิมพระเกียรติน้อมรำลึกถึง พระมหากษัตริย์คุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ มูลนิธิปอเต็กตึ๊ง จึงมีมติให้ยกฐานะวิทยาลัยหัวเจียวขึ้นเป็น "มหาวิทยาลัย" และได้รับอนุมัติจาก ทบวงมหาวิทยาลัยให้จัดตั้งเป็นมหาวิทยาลัยได้บนพื้นที่ ประมาณ 140 ไร่ ที่ตำบลบางโหลง อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ เมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2535 และได้รับพระมหากษัตริย์คุณโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมพระราชทานชื่อ "มหาวิทยาลัยหัวเจียวเฉลิมพระเกียรติ" เมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2535 นับเป็นมิ่งมงคลสูงสุดแก่สถาบันและมีความหมายต่อชาวจีนที่เข้ามาอยู่ได้ร่วมพระบรมโพธิสมภารเป็นอย่างยิ่งเพราะคำว่า "หัวเจียว" หมายถึง ชาวจีนโพ้นทะเลและเป็นชื่อที่มูลนิธิฯ ใช้เป็นชื่อของโรงพยาบาลและวิทยาลัยของมูลนิธิฯ อยู่แล้ว

เมื่อปีการศึกษา 2535 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ เปิดสอนระดับปริญญาตรี
ใน 5 คณะ และระดับบัณฑิตศึกษา 1 หลักสูตร ดังนี้

1. คณะพยาบาลศาสตร์	สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์
2. คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์	สาขาวิชาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์
3. คณะมนุษยศาสตร์	สาขาวิชาภาษาจีน และสาขาวิชาภาษาอังกฤษ
4. คณะวิทยาการจัดการ	สาขาวิชาการบัญชี และสาขาวิทยาการจัดการ
5. คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	สาขาวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์
และสาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ
6. บัณฑิตวิทยาลัย	สาขาวิชาการจัดการโครงการสวัสดิการสังคม

ในปีการศึกษา 2536 มหาวิทยาลัยได้รับอนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัยให้จัดตั้งอีก 4
คณะ คือ คณะเภสัชศาสตร์ คณะเทคนิคการแพทย์ คณะกายภาพบำบัด คณะสาธารณสุข-
ศาสตร์และสิ่งแวดล้อม ซึ่งรับสมัคร สาขาวิชาการบริหารโรงพยาบาล ส่วนคณะวิทยาการจัดการ
ได้เปิดสอนสาขาวิชาการตลาดเพิ่มขึ้นอีก 1 สาขาวิชา

ในปีการศึกษา 2537 มหาวิทยาลัยได้รับอนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัยให้เปิดสอน
หลักสูตร บริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ในสาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาการจัดการ ภาคปกติ
และภาคค่ำ และในปีการศึกษา 2538 ได้รับอนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัยให้เปิดสอนสาขาวิชา
การตลาด ภาคปกติ

ในปีการศึกษา 2539 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติได้รับอนุมัติจากทบวง
มหาวิทยาลัยให้เปิดสอนระดับปริญญาโทเพิ่มขึ้นอีก 1 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาบริหารธุรกิจ และ
ระดับปริญญาตรีในสาขาวิชาการเงิน สาขาวิชานามัยสิ่งแวดล้อม และสาขาวิชาอาชีวอนามัย
และความปลอดภัย หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาคค่ำที่บางพลี สาขาวิชาการ
บัญชี สาขาวิทยาการจัดการ และสาขาวิชาการตลาด (มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ 2540 :
2 - 3)

การจัดการศึกษาในมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ จัดระบบการศึกษาในระบบ
ทวิภาค เป็นการแบ่งเวลาในปีการศึกษาหนึ่ง ๆ ออกเป็น 2 ภาคการศึกษา โดยแต่ละทวิภาคมีระยะ
เวลาไม่น้อยกว่า 16 สัปดาห์ และอาจเปิดภาคการศึกษาฤดูร้อนได้ โดยมีระยะเวลาไม่น้อยกว่า 8
สัปดาห์ การวัดผลและประเมินผลการศึกษาใช้ระบบระดับคะแนน (Grade) ซึ่งมีแต่ระดับคะแนน
(Grade point) และความหมายดังต่อไปนี้

ระดับคะแนน	แต้มระดับคะแนน	ความหมาย
A	4.00	ดีเยี่ยม (Excellent)
B ⁺	3.50	ดีมาก (Very Good)
B	3.00	ดี (Good)
C ⁺	2.50	ปานกลาง (Fairly Good)
C	2.00	พอใช้ (Fair)
D ⁺	1.50	อ่อน (Poor)
D	1.00	อ่อนมาก (Very Poor)
F	0.00	ตก (Failure)

ในกรณีที่ไม่สามารถประเมินผลเป็นลำดับชั้นดังกล่าวได้ ให้ใช้สัญลักษณ์ต่อไปนี้

สัญลักษณ์	ความหมาย
I	ยังไม่สมบูรณ์ (Incomplete)
S	พอใจ (Satisfactory)
U	ไม่พอใจ (Unsatisfactory)
W	การถอนรายวิชา (Withdrawal)
AU	การศึกษาโดยไม่นับหน่วยกิต (Audit)
IP	การศึกษายังไม่สิ้นสุด (In-progress)

(ระเบียบมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติว่าด้วย มาตรฐานการศึกษาชั้นปริญญาตรี พ.ศ. 2535)

ตามระเบียบดังกล่าวได้กล่าวถึงสภาพนักศึกษาและการพ้นสภาพไว้ใน หมวด 15 สถานภาพนักศึกษา การลาพักการศึกษา และการให้พักการศึกษา

“ข้อ 61 การจำแนกสภาพนักศึกษา

61.1 การจำแนกสภาพนักศึกษากระทำเมื่อสิ้นสุดภาคการศึกษาปกติ

61.2 สภาพนักศึกษามี 2 สภาพ คือ นักศึกษาสภาพปกติ และนักศึกษาสภาพรอพินิจ

61.2.1 นักศึกษาสภาพปกติคือนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาปกติแรกที่เข้าศึกษา หรือนักศึกษาที่สอบได้แต้มระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00

61.2.2 นักศึกษาสภาพรอพินิจ คือนักศึกษาที่สอบได้แต้มระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 ยกเว้นปีการศึกษาที่ 1

ข้อ 64 การพ้นสภาพนักศึกษา

64.1 นักศึกษาที่สอบได้แต่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.50 เมื่อสิ้นภาคการศึกษา ยกเว้นปีที่ 1 ภาคแรก

64.2 นักศึกษาสหภาพรพินิจมีแต่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.75 สองภาคการศึกษาที่มีการจำแนกสภาพต่อเนื่อง ทั้งนี้ไม่นับภาคการศึกษาแรกของนักศึกษาปีที่ 1

64.3 ไม่สามารถศึกษาสำเร็จภายในระยะเวลาสองเท่าของจำนวนปีการศึกษาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

64.4 ไม่มาลงทะเบียนเรียนหรือไม่ได้รักษาสถานภาพนักศึกษาภายในเวลาที่มหาวิทยาลัยกำหนด ในกรณีนี้อาจขอคืนสภาพนักศึกษาได้โดยทำคำร้องขออนุมัติต่ออธิการบดี

64.5 มหาวิทยาลัยสั่งให้พ้นสภาพนักศึกษา ด้วยเหตุกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือต้องคำพิพากษาให้จำคุก

64.6 ทุจริตในการสอบเป็นครั้งที่ 3 (ตามระเบียบมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ว่าด้วย การปฏิบัติของนักศึกษาในการสอบ (พ.ศ. 2535)

64.7 นักศึกษาที่เรียนครบถ้วนตามหลักสูตร และกำหนดระยะเวลาของสาขาวิชานั้น ๆ และมีแต่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00

64.8 สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร

64.9 ลาออก

64.10 ตาย”

ต่อมาในปีการศึกษา 2538 มหาวิทยาลัยได้ประกาศใช้ระเบียบมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ว่าด้วยมาตรฐานการศึกษาชั้นปริญญาบัณฑิต (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2538 โดยมีผลบังคับใช้ตั้งแต่ 1 พฤศจิกายน 2538 ซึ่งเริ่มต้นภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2538 ซึ่งส่วนที่แก้ไขเกี่ยวข้องกับสภาพนักศึกษา และการพ้นสภาพนักศึกษาดังนี้

“ข้อ 10. ให้ยกเลิกความในข้อ 61 แห่งระเบียบมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ว่าด้วย มาตรฐานการศึกษาชั้นปริญญาบัณฑิต พ.ศ. 2535 และใช้ความต่อไปนี้แทน

ข้อ 61 สภาพนักศึกษา

61.1 นักศึกษาปกติได้แก่นักศึกษาที่ได้แต่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 1.75

61.2 นักศึกษารอพินิจได้แก่นักศึกษาที่ได้แต่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.75

61.3 การจำแนกสภาพนักศึกษาจะกระทำเมื่อสิ้นภาคการศึกษาปกติแต่ละภาค

ข้อ 12 ให้ยกเลิกความในข้อ 64.1 และ 64.2 แห่งระเบียบมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ว่าด้วยมาตรฐานการศึกษาชั้นปริญญาบัณฑิต พ.ศ. 2535 และใช้ความต่อไปนี้แทน

ข้อ 64 การพัฒนาการศึกษา

- 64.1 นักศึกษาที่ได้แต่้ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.50 เมื่อสิ้นภาคการศึกษาปกติแต่ละภาค
- 64.2 นักศึกษาสภาพรอฟินิจได้แต่้ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.75 สองภาคการศึกษาปกติติดต่อกัน"

ระบบการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัย

ห้องสมุด

ศูนย์บรรณสารสนเทศ ทำหน้าที่เป็นห้องสมุดของมหาวิทยาลัย เพื่อสนับสนุนการเรียน การสอน การวิจัย และส่งเสริมบรรยากาศทางวิชาการ ทั้งที่บางพลี และวิทยาเขตยศเส นักศึกษา อาจารย์ และบุคลากรของมหาวิทยาลัย สามารถจะสืบค้นทรัพยากรสารสนเทศ ดัชนีวารสาร การยืม-คืน ตลอดจนการจองหนังสือได้จากระบบคอมพิวเตอร์และเครือข่ายภายในศูนย์บรรณสารสนเทศ

ศูนย์บรรณสารสนเทศเป็นอาคารเอกเทศ 6 ชั้น คิดเป็นพื้นที่ทั้งหมด 8,600 ตารางเมตร มีที่นั่งให้บริการแก่นักศึกษา อาจารย์และเจ้าหน้าที่ 2,000 ที่นั่ง สำหรับห้องสมุดวิทยาเขตยศเสมีพื้นที่ทั้งหมด 175 ตารางเมตร มีที่นั่ง 100 ที่นั่ง

ประเภทของทรัพยากรสารสนเทศ

- หนังสือทั่วไป หนังสืออ้างอิง
- วารสาร จุลสาร หนังสือพิมพ์และกฤตภาค
- วิทยานิพนธ์และบทความย่อ
- สิ่งพิมพ์มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
- สิ่งพิมพ์รัฐบาล
- หลักสูตรมหาวิทยาลัยต่าง ๆ
- วัสดุทัศนบริการ

ประเภทการบริการ

- บริการตอบคำถามและช่วยการค้นคว้าทั้งโดยตรง ทางจดหมาย ทางโทรศัพท์ และ
โทรสาร รวมทั้งผ่านหน้าจอ OPAC

- บริการสืบค้นสารสนเทศด้วยคอมพิวเตอร์
- บริการรวบรวมบรรณานุกรม
- บริการแนะนำการใช้ห้องสมุดและการค้นคว้าวิจัย
- บริการให้ยืม-คืนทรัพยากรสารสนเทศด้วยบาร์โค้ด (Barcode)
- บริการยืมระหว่างห้องสมุด
- บริหารหนังสือสำรอง
- บริการส่งเสริมการอ่าน เช่น นิทรรศการ การบรรยาย ฯลฯ
- บริการจัดซื้อทรัพยากรสารสนเทศตามคำแนะนำ
- บริการจองหนังสือ

๖๑๙

ผู้มีสิทธิ์เข้าใช้บริการ

- นักศึกษาทั้งระดับปริญญาตรี และบัณฑิตศึกษา อาจารย์ และบุคลากรของ
มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
- บุคคลภายนอก

ระเบียบการใช้ศูนย์บรรณสารสนเทศ

ศูนย์บรรณสารสนเทศขอความร่วมมือจากท่านในการเข้าใช้บริการ ดังนี้

1. ฝากถุงยามและกระเป๋าหนังสือก่อนเข้าใช้ศูนย์บรรณสารสนเทศ อย่าทิ้งสิ่งของมีค่าไว้
หากสูญหายศูนย์บรรณสารสนเทศไม่รับผิดชอบ

2. กรรณา

- งดส่งเสียงดัง
- งดสูบบุหรี่
- งดรับประทานอาหาร
- แต่งกายสุภาพ

3. ให้เจ้าหน้าที่ตรวจหนังสือและสิ่งของต่าง ๆ ก่อนออกจากศูนย์บรรณสารสนเทศ

ศูนย์บรรณสารสนเทศอาจพิจารณาระงับสิทธิ์การให้บริการของผู้ไม่ปฏิบัติตามระเบียบข้างต้น

ระเบียบการยืมและค่าปรับ

ชนิดของ ทรัพยากร สารสนเทศ	ประเภทของผู้ยืม	จำนวนที่ให้ยืมได้ ในครอบครอง	ระยะเวลา	ค่าปรับ
หนังสือทั่วไป	อาจารย์	15 เล่ม	1 ภาคการศึกษา	5 บาท / วัน
	บุคลากร	5 เล่ม	2 สัปดาห์	
	บัณฑิตศึกษา	10 เล่ม	1 สัปดาห์	
	นักศึกษา	5 เล่ม	1 สัปดาห์	
หนังสือสำรอง	ผู้ยืมทุกประเภท	1 เล่ม	3 วัน	10 บาท / วัน
วิทยานิพนธ์	บัณฑิตศึกษา	1 เล่ม	2 สัปดาห์	5 บาท / วัน

หมายเหตุ ผู้ยืมทุกประเภทสามารถยืมทรัพยากรสารสนเทศที่ยืมออกได้จากศูนย์บรรณสารสนเทศ
ได้ในครอบครองรวมกันไม่เกิน

15 เล่ม สำหรับ อาจารย์

5 เล่ม สำหรับ บุคลากร นักศึกษา และสมาชิกบุคคลภายนอก

10 เล่ม สำหรับ บัณฑิตศึกษา

การสมัครสมาชิก

นักศึกษา บัณฑิตศึกษา อาจารย์ และบุคลากรของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
มีสิทธิ์ทำบัตรสมาชิกเพื่อใช้ยืมสิ่งพิมพ์ โดยแสดงหลักฐานที่เคาน์เตอร์ ยืม - คืน ชั้น 3

- บัตรประจำตัวนักศึกษา หรือ บัตรประจำตัวอาจารย์ หรือ บัตรประจำตัวบุคลากร
- รูปถ่ายปัจจุบัน ขนาด 1 นิ้ว 2 รูป
- ใบเสร็จรับเงินค่าลงทะเบียนประจำภาคการศึกษา
- บุคคลภายนอกที่ประสงค์ทำบัตรสมาชิก โปรดติดต่อขอทราบรายละเอียดได้จาก
แผนกบริการสารสนเทศ

เวลาทำการ

บางพลี

เปิดภาคเรียน	อังคาร - เสาร์	08.00 - 20.00 น.
	อาทิตย์	09.00 - 15.00 น.
ปิดภาคเรียน	อังคาร - เสาร์	08.00 - 16.30 น.

วิทยาเขตยศเส

เปิดภาคเรียน	จันทร์ - ศุกร์	08.00 - 20.00 น.
	อาทิตย์	09.00 - 15.00 น.
ปิดภาคเรียน	จันทร์ - ศุกร์	08.30 - 16.30 น.

ทรัพยากรสารสนเทศ ที่มีอยู่ในศูนย์บรรณสารสนเทศ

ประเภท	บางพลี	ยศเส	รวม
1. หนังสือ จำนวน	42,056 เล่ม	8,753 เล่ม	50,809 เล่ม
1.1 หนังสือภาษาไทย	22,398 เล่ม	7,087 เล่ม	29,485 เล่ม
1.2 หนังสือภาษาอังกฤษ	12,911 เล่ม	1,666 เล่ม	14,577 เล่ม
1.3 หนังสือภาษาจีน	6,540 เล่ม	-	6,540 เล่ม
1.4 หนังสือภาษาญี่ปุ่น	207 เล่ม	-	207 เล่ม
2. วารสารภาษาไทย จำนวน	401 ชื่อ	151 ชื่อ	552 เล่ม
3. วารสารภาษาอังกฤษ จำนวน	145 ชื่อ	31 ชื่อ	176 ชื่อ
4. หนังสือพิมพ์รายวัน จำนวน	32 ชื่อ	6 ชื่อ	38 ชื่อ
5. เทปบันทึกภาพ จำนวน	1,303 ม้วน	-	1,303 ม้วน
6. เทปเสียง จำนวน	188 ม้วน	-	188 ม้วน
7. สไลด์ จำนวน	87 รายการ	-	87 รายการ

ระบบการลงทะเบียนเรียน

การลงทะเบียนเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ต้องปฏิบัติตามระเบียบมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ว่าด้วยมาตรฐานการศึกษาขั้นปริญญาบัณฑิต พ.ศ. 2535 หมวด 4 หมวด 5 และหมวด 6 ดังนี้

ข้อ 13 นักศึกษาต้องมาลงทะเบียนเรียนด้วยตนเอง ตามวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนด มิฉะนั้นจะต้องเสียค่าปรับตามอัตราที่วางไว้

ข้อ 14 นักศึกษาที่ไม่ลงทะเบียนเรียนตามกำหนดของมหาวิทยาลัย ภายใน 2 สัปดาห์แรกของภาคการศึกษาปกติ หรือ 1 สัปดาห์แรกของภาคฤดูร้อน) จะไม่มีสิทธิ์เข้าเรียนในภาคการศึกษา นั้น ยกเว้นในกรณีเหตุสุดวิสัยและได้รับอนุมัติจากคณบดีเป็นกรณีพิเศษจึงจะมีสิทธิ์ลงทะเบียนเรียน

ข้อ 15 การลงทะเบียนเรียน จะต้องได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา

ข้อ 16 จำนวนหน่วยกิตที่นักศึกษาจะลงทะเบียนเรียนได้มีดังนี้

16.1 นักศึกษาสภาพปกติลงทะเบียนเรียน ในภาคการศึกษาปกติได้ภาคละ ไม่ต่ำกว่า 9 หน่วยกิต และไม่เกิน 22 หน่วยกิต และในภาคฤดูร้อนไม่เกิน 10 หน่วยกิต

16.2 นักศึกษาสภาพพรพินิจ ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาปกติได้ภาคละ ไม่ต่ำกว่า 6 หน่วยกิต และไม่เกิน 15 หน่วยกิต ส่วนภาคฤดูร้อนไม่เกิน 6 หน่วยกิต

16.3 ในกรณีที่นักศึกษาจะสำเร็จการศึกษา เหลือวิชาเรียนตามหลักสูตรมีจำนวน หน่วยกิตต่ำกว่าที่กำหนดไว้ในข้อ 16.1 หรือ 16.2 ให้นักศึกษาทำคำร้องขอลงทะเบียนต่อคณบดี

16.4 นักศึกษาจะยื่นคำร้องขออนุมัติจากคณบดี เพื่อลงทะเบียนเรียนมากกว่า ที่กำหนดไว้ได้ไม่เกิน 3 หน่วยกิต ทั้งภาคการศึกษาปกติและภาคฤดูร้อน

ข้อ 17 หากนักศึกษาไม่ได้ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาปกติ เนื่องจากขอลาพัก การศึกษา นักศึกษาจะต้องทำคำร้องขอลาพักการศึกษาต่อคณบดีภายใน 30 วัน นับจากวันเปิด ภาคการศึกษาปกติ โดยเสียค่ารักษาสถานภาพการเป็นนักศึกษา ในกรณีที่ลงทะเบียนเรียนแล้ว หากมีความจำเป็นอาจขอลาพักการศึกษาได้ โดยปฏิบัติดังกล่าวข้างต้น นักศึกษาจะได้ W สำหรับ รายวิชาที่ลงทะเบียนเรียนในภาคนั้น ถ้าพ้นกำหนดขอลดวิชาแล้ว

ข้อ 18 นักศึกษาจะต้องชำระค่าเล่าเรียน ค่าบำรุง และค่าธรรมเนียมการศึกษาเมื่อมี การลงทะเบียนเรียนรายวิชา

ข้อ 19 การเพิ่มรายวิชากระทำได้ภายใน 2 สัปดาห์แรกของภาคการศึกษาปกติ หรือ ภายในสัปดาห์แรกของภาคฤดูร้อน

ข้อ 20 รายวิชาที่ขอดอนภายในสัปดาห์แรกของภาคการศึกษาปกติ หรือภายใน 3 วัน แรกของภาคฤดูร้อน จะไม่บันทึกลงในใบแสดงผลการศึกษา

ข้อ 21 รายวิชาที่ขอดอนภายหลังสัปดาห์แรกของภาคการศึกษาปกติ หรือหลังจาก 3 วันแรกของภาคฤดูร้อน แต่ไม่เกิน 4 สัปดาห์แรกของภาคการศึกษาปกติ หรือไม่เกิน 2 สัปดาห์แรก ของภาคฤดูร้อนจะได้ W ในใบแสดงผลการศึกษา

ข้อ 22 การขอเพิ่มและถอนรายวิชากระทำได้โดยได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา รายวิชาที่ขอดอนนี้ถ้าไม่ได้รับอนุมัติจะได้ F ในรายวิชานั้น

ข้อ 23 การขอเพิ่มและถอนรายวิชานั้น จำนวนหน่วยกิตจะต้องไม่ขัดกับที่กำหนดไว้

ข้อ 24 การขอดอนรายวิชาภายในสัปดาห์แรกของภาคการศึกษาปกติ หรือ 3 วันแรก
ของภาคฤดูร้อนจะได้ค่าหน่วยกิตคืนเต็มจำนวน

ข้อ 25 การขอดอนรายวิชาเมื่อพ้นสัปดาห์แรกของภาคการศึกษาปกติ แต่ไม่เกิน 4
สัปดาห์ หรือเมื่อพ้น 3 วันแรกของภาคฤดูร้อน แต่ไม่เกิน 2 สัปดาห์ จะได้รับค่าหน่วยกิตคืนครึ่งหนึ่ง
แต่ถ้าหากเกินกว่าที่กำหนดไว้จะไม่ได้รับค่าหน่วยกิตคืน

ข้อ 26 การขอดอนรายวิชาภายหลัง 4 สัปดาห์แรกของภาคเรียนปกติ หรือภายหลัง 2
สัปดาห์แรกของภาคฤดูร้อน จะต้องทำคำร้องขออนุมัติเป็นกรณีพิเศษ จากหัวหน้าสาขาวิชาที่
นักศึกษาสังกัดอยู่ ถ้าได้รับอนุมัติให้ถอนได้ วิชาที่ขอดอนจะบันทึกสัญลักษณ์ W โดยไม่ได้รับ
ค่าหน่วยกิตคืน แต่ถ้าไม่ได้รับอนุมัตินักศึกษาจะต้องศึกษาวิชานั้นต่อไป

และในปีการศึกษา 2535 ได้มีการใช้ระเบียบมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
ว่าด้วยมาตรฐานการศึกษาขั้นปริญญาบัณฑิต (ฉบับที่ 2) ค.ศ. 2538 โดยได้ยกเลิกข้อความใน
ข้อ 20,21,24,25, และ 26 โดยใช้ข้อความนี้แทน

ข้อ 20 รายวิชาที่ขอดอนภายใน 2 สัปดาห์แรกของภาคปกติและภาคฤดูร้อน จะไม่
บันทึกลงในใบแสดงผลการศึกษา”

ข้อ 21 รายวิชาที่ขอดอนภายหลัง 2 สัปดาห์แรกของภาคปกติและภาคฤดูร้อน แต่ต้อง
ไม่เกิน 11 สัปดาห์ของภาคปกติ หรือไม่เกิน 5 สัปดาห์ของภาคฤดูร้อนจะได้ W ในใบแสดงผล
การศึกษา”

ข้อ 24 การขอดอนรายวิชาภายใน 2 สัปดาห์แรกของภาคปกติและภาคฤดูร้อน จะได้
ค่าหน่วยกิตคืนเต็มจำนวน”

ข้อ 25 การขอดอนรายวิชาเมื่อพ้น 2 สัปดาห์แรกของภาคปกติและภาคฤดูร้อน แต่ไม่เกิน
4 สัปดาห์ จะได้รับค่าหน่วยกิตคืนครึ่งหนึ่ง แต่ถ้าหากเกินกว่าที่กำหนดไว้จะไม่ได้รับค่าหน่วยกิตคืน”

ข้อ 26 การขอดอนรายวิชาเมื่อพ้นกำหนดตามข้อ 21 จะต้องเป็นเหตุสุดวิสัย และได้รับ
อนุมัติจากหัวหน้าสาขาวิชาที่นักศึกษาสังกัดอยู่และต้องอยู่ในช่วงเวลาของภาคนั้น ๆ ถ้าอนุมัติให้
ถอนได้ รายวิชาที่ถอนจะถูกบันทึกสัญลักษณ์ W แต่ถ้าไม่ได้รับอนุมัตินักศึกษาจะต้องศึกษา
วิชานั้นต่อไป”

การลงทะเบียนเรียนนักศึกษาจะต้องดำเนินการดังนี้

1. ชื่อคู่มือลงทะเบียนเรียน (มจก.30) ของภาคการศึกษาที่ต้องการเรียน ที่แผนกการเงิน
2. จัดการเรียนและตารางสอน (มจก.29) มิให้ซ้ำซ้อนกัน โดยปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา
หากลงทะเบียนซ้ำซ้อนกันจะได้ F ในวิชาที่ขาดสอบ

3. กรอกบัตรลงทะเบียนล่วงหน้า (มจก. 17) เพื่อแจ้งรหัสวิชาและกลุ่มที่ต้องการ พร้อมทั้งระบายให้เต็มช่องวงกลมด้วยดินสอดำ 2B หรือ BB หรือเบอร์ 2 (ใช้ดินสอดำด้วยแก๊สไฟต์เท่านั้น) ระบายให้คำสนธิพ้องงามโดยไม่ต้องออกแรงกดจนทะลุไปด้านหลังรายการใด ระบายไม่เรียบร้อยคอมพิวเตอร์จะตัดทิ้ง โดยอีกส่วนของนักศึกษาเก็บใช้เป็นหลักฐานนำมาแลก มจก. 15 ใบแจ้งการชำระเงินที่สำนักทะเบียนและประมวลผล และมอบส่วนของสำนักทะเบียนฯ ไว้ที่อาจารย์ที่ปรึกษา

4. อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเรียบร้อยของ มจก.17 แล้วนำส่งสำนักทะเบียนและประมวลผล ภายในเวลาที่กำหนด

5. อาจารย์ที่ปรึกษาเก็บ มจก.29 ไว้เป็นหลักฐานการลงทะเบียนเรียนของนักศึกษา และแก้ไขเพิ่มเติมเมื่อมีการเพิ่ม/ถอน/เปลี่ยนกลุ่ม แล้วอาจารย์ที่ปรึกษารอกลงใน มจก. 36 ใบตรวจการจบการศึกษาของนักศึกษาแต่ละคน

6. ชำระเงินภายในเวลาที่กำหนด โดยแบ่งเป็น

6.1 ชำระเงินโดยผ่านธนาคารศรีนคร

6.2 ชำระเงินโดยแคชเชียร์เช็ค หรือตราพท์ สั่งจ่ายในนามมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่แผนกการเงิน อาคารอำนวยการ

6.3 นักศึกษาที่ชำระเงินลงทะเบียนล่าช้าจะถูกปรับตามอัตราที่ได้กำหนดไว้

กิจกรรมนักศึกษา

กิจกรรมนักศึกษา จัดขึ้นเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้นักศึกษาจัดและดำเนินกิจกรรมด้วยตนเองโดยนักศึกษาเพื่อนักศึกษา ในนามของสโมสรนักศึกษา ชมรม ตลอดจนคณะวิชาทุกคณะ ภายใต้กฎระเบียบของสโมสรนักศึกษาและสอดคล้องกับนโยบายของมหาวิทยาลัย

กิจการนักศึกษาแบ่งส่วนงานออกเป็น 4 ฝ่ายดังนี้

1. ฝ่ายสโมสรนักศึกษา

1.1 งานกิจกรรมนักศึกษา

1.2 งานกิจกรรมส่งเสริมวิชาการ

1.3 งานกิจกรรมศิลปวัฒนธรรม

1.4 งานกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์และอาสาพัฒนา

1.5 งานกิจกรรมกีฬา

2. ฝ่ายกิจกรรมพิเศษ

2.1 งานกฐินพระราชทาน

2.2 งานพิธีประสาทปริญญาบัตร

2.3 งานสนับสนุนกิจกรรมทางสังคม

3. ฝ่ายอบรมสัมมนา

3.1 งานฝึกอบรมสัมมนาผู้นำ

3.2 งานสัมมนาอาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรม

4. ฝ่ายเอกสารและบริการ

4.1 งานบริการการใช้สถานที่

4.2 งานรวบรวมสื่อและข้อมูลกิจกรรม

4.3 งานเอกสารและงบประมาณ

5. ฝ่ายศิษย์เก่า

5.1 งานรวบรวมข้อมูล

5.2 งานประชาสัมพันธ์

5.3 งานสมาคมศิษย์เก่า

สโมสรนักศึกษา เป็นศูนย์กลางเกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ของนักศึกษาได้ฝึกฝน และเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ทำกิจกรรมในด้านของฝ่ายศิลปวัฒนธรรม ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายกีฬา และฝ่ายบำเพ็ญประโยชน์และอาสาพัฒนาเพื่อให้เป็นบุคคลที่มีความสมบูรณ์ทั้งด้านสังคม ารมณ์ ร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา โดยในแต่ละฝ่ายกิจกรรมจะแยกเป็นชมรมต่าง ๆ ตาม ความพร้อมและความต้องการของนักศึกษา โดยคณะกรรมการบริหารสโมสรนักศึกษา จะได้รับการ เลือกตั้งจากนักศึกษามีระยะเวลาทำงาน 1 ปี

ส.ม.จก. หรือสโมสรศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

(THE STUDENT UNION OF HUACHIEW CHALERMPRAKIET UNIVERSITY ย่อว่า SU.HCU.)

เป็นองค์กรของนักศึกษาที่จัดตั้งขึ้นเพื่อเป็นศูนย์กลางในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันระหว่าง นักศึกษา ภายใต้ระเบียบและนโยบายของมหาวิทยาลัยและการกำกับดูแลของรองอธิการบดี ฝ่ายพัฒนานักศึกษา คณะกรรมการที่ปรึกษา แล้วแต่กรณี โดยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อให้นักศึกษาเป็นผู้มีกาย วาจาและน้ำใจดี
2. เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษามีความสามัคคีและมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี
3. เพื่อฝึกฝนให้นักศึกษาเข้าใจวิธีการปฏิบัติงาน มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ตลอดจน

สร้างเสริมประสบการณ์วิชาชีพ

4. เพื่อปลูกฝังและรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามของชาติ
5. เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาได้บำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม

กิจกรรมของสโมสรนักศึกษา ได้จัดแบ่งออกเป็นฝ่าย 4 ฝ่าย ตามลักษณะของกิจกรรม ดังนี้

ฝ่ายวิชาการ มีหน้าที่ส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมเสริมหลักสูตรของชมรมที่จัดตั้งขึ้น เพื่อส่งเสริมความรู้ทางด้านวิชาการ สร้างเสริมประสบการณ์และสามารถนำเอามาประยุกต์ใช้ได้

ฝ่ายกีฬา มีหน้าที่ส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมเสริมหลักสูตรของชมรมที่จัดตั้งขึ้น เพื่อสร้างเสริมให้นักศึกษามีสุขภาพแข็งแรง มีบุคลิกลักษณะที่ดี มีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ตลอดจนปลูกฝังความสามัคคีให้เกิดแก่หมู่คณะ

ฝ่ายศิลปวัฒนธรรม มีหน้าที่ส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมเสริมหลักสูตรของชมรมที่จัดตั้งขึ้นเพื่อกระตุ้นให้นักศึกษามีความกระตือรือร้นมีจิตสำนึกในการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ไทย

ฝ่ายบำเพ็ญประโยชน์และอาสาพัฒนา มีหน้าที่ส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมเสริมหลักสูตรของชมรมที่จัดตั้งขึ้นเพื่อเสริมสร้างความสามัคคีมีความรับผิดชอบต่อนตนเอง ต่อส่วนรวม ต่อสังคม ในอันที่จะบำเพ็ญประโยชน์ต่อหมู่คณะ สังคม และประเทศชาติ

คณะกรรมการสโมสรนักศึกษา ประกอบด้วย

1. คณะกรรมการบริหารงานสโมสร 21 ตำแหน่ง ได้มาจากการสรรหา 2 ส่วน คือ

1.1 โดยการเลือกตั้งโดยตรงจากนักศึกษา 7 ตำแหน่ง ซึ่งการจัดตั้งพรรคสมัครเข้ารับการเลือกตั้งจะต้องศึกษาอยู่ในคณะวิชาต่าง ๆ จำนวน 1 ใน 3 ของคณะวิชาที่เปิดทำการสอน ในอัตราส่วนเท่า ๆ กัน ตำแหน่งดังกล่าวได้แก่ นายกสโมสรนักศึกษา อุปนายกสโมสร 2 ตำแหน่ง ประธานฝ่าย 4 ฝ่าย คือ ฝ่ายกีฬา ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายศิลปวัฒนธรรม ฝ่ายบำเพ็ญประโยชน์และอาสาพัฒนา

1.2 โดยการจัดตั้งของคณะกรรมการที่ได้รับการเลือกตั้ง 14 ตำแหน่ง ได้แก่ เลขานุการ เภรัญญิก ปฏิคม 2 ตำแหน่ง ประชาสัมพันธ์ 2 ตำแหน่ง รองประธานฝ่ายวิชาการ 2 ตำแหน่ง รองประธานฝ่ายกีฬา 2 ตำแหน่ง รองประธานฝ่ายศิลปวัฒนธรรม 2 ตำแหน่ง รองประธานฝ่ายบำเพ็ญประโยชน์ และอาสาพัฒนา 2 ตำแหน่ง

2. คณะกรรมการฝ่าย 4 ฝ่าย ได้แก่ ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายกีฬา ฝ่ายศิลปวัฒนธรรม ฝ่ายบำเพ็ญประโยชน์และอาสาพัฒนา ซึ่งประกอบด้วย

- ประธานฝ่าย
- รองประธานฝ่าย
- เลขานุการ
- เภรัญญิก
- ปฏิคม
- ประธานชมรมในฝ่าย

3. ประธานคณะวิชาทุกคณะ รวม 9 คณะ

ชมรม คือ กิจกรรมกลุ่มที่เกิดขึ้นจากการรวมตัวของนักศึกษาที่มีแนวความคิดในการดำเนินงานด้านกิจกรรมสอดคล้องหรือคล้ายคลึงกัน มีการดำเนินกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง มีนโยบาย และวัตถุประสงค์ที่แน่นอน ซึ่งไม่ขัดแย้งต่อนโยบายโดยส่วนรวมของสโมสรและมหาวิทยาลัย และเป็นกลุ่มกิจกรรมที่จะได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากสโมสรโดยสังกัดอยู่ในฝ่ายต่าง ๆ ของสโมสรซึ่งในปัจจุบันได้รับการจัดตั้งแล้ว 24 ชมรม ได้แก่ ชมรม Golden Wave ชมรมเทคนิคการแพทย์ ชมรมวิทยาศาสตร์ ชมรมภาษาอังกฤษ ชมรมบัญชี ชมรมเภสัชศาสตร์ ชมรมดนตรีไทย ชมรมดนตรีสากล ชมรมนาฏศิลป์ไทย ชมรมศิลปการแสดง ชมรมการขับร้องและประสานเสียง ชมรมภาษาและวัฒนธรรมจีน ชมรมอาสาชวยกษาขาดอุดมศึกษา มจก. ชมรมอาสาพัฒนาชนบท ชมรมพัฒนาสิ่งแวดล้อมเพื่อสังคมชมรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ชมรมฟุตบอล ชมรมบาสเกตบอล ชมรมแบดมินตัน ชมรมวอลเลย์บอล ชมรม I.Y.L. (เยาวชนสัมพันธ์) ชมรมบัญชี ชมรมวิทยาศาสตร์ ชมรมนักศึกษาหอพัก มจก.

การจัดตั้งชมรม

การขอจัดตั้งชมรม จะต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

1. กรรมการชมรม ผู้ก่อตั้งจะต้องเป็นนักศึกษาจำนวนเท่า ๆ กัน จากคณะวิชาต่าง ๆ อย่างน้อย 1 ใน 3 ของคณะวิชาประกอบด้วยตำแหน่งต่าง ๆ ดังนี้

1. ประธานชมรม
2. รองประธานชมรม
3. เลขานุการ
4. เหรัญญิก
5. ปฏิคม
6. ประชาสัมพันธ์
7. กรรมการอื่น ๆ ที่คณะกรรมการเห็นสมควรจำนวนไม่เกิน 10 คน

กรรมการชมรมหนึ่งจะดำรงตำแหน่งกรรมการชมรมอื่นอีกไม่ได้เสนอชื่อยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการบริหารสโมสร คำร้องดังกล่าวจะต้องเสนอรายละเอียดประกอบด้วย

- ร่างข้อบังคับชมรม
- โครงการที่สามารถปฏิบัติจริงได้อย่างน้อย 1 โครงการ
- รายชื่อของนักศึกษาทุกคณะวิชาที่สมัครเข้าเป็นสมาชิกของชมรมจำนวนไม่น้อยกว่า

2. กิจกรรมของชมรมที่ขอจัดตั้งจะต้องไม่ซ้ำซ้อนกับชมรมที่มีอยู่แล้ว

3. คณะกรรมการชมรมจะต้องดำเนินการสรรหาอาจารย์ที่ปรึกษาชมรมจากคณะวิชา หรือหน่วยงานอื่น ๆ ภายในมหาวิทยาลัย แล้วนำรายชื่อพร้อมกรอกประวัติอาจารย์ที่ปรึกษาชมรม เสนอคณะกรรมการบริหารสโมสร เพื่อเสนออนุมัติต่อมหาวิทยาลัย

4. ให้คณะกรรมการบริหารสโมสรพิจารณาคำร้องแล้วเสนออนุมัติต่อมหาวิทยาลัย

อาจารย์ที่ปรึกษา

อาจารย์เป็นผู้ที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการเรียน การสอน การศึกษา อบรม การวิจัย ค้นคว้าในสาขาวิชาการ และวิชาชีพชั้นสูง การให้คำแนะนำปรึกษาแก่นิสิตนักศึกษาให้บริการทาง วิชาการแก่สังคม ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยลักษณะงานที่ปฏิบัตินั้นจะเป็นผู้สอนวิชาการหรือ วิชาชีพในสาขาวิชาต่าง ๆ เป็นที่ปรึกษาของนิสิตนักศึกษาพร้อมด้านวิชาการ และกิจกรรมนิสิต นักศึกษา ค้นคว้าและวิจัยทางวิชาการชั้นสูงให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยหน้าที่และการปฏิบัติของอาจารย์จะต้องมีหน้าที่เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ให้คำปรึกษา ของนิสิตด้วย ซึ่งอาจารย์ที่ปรึกษาอาจแบ่งได้เป็น อาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ และอาจารย์ที่ปรึกษา กิจกรรมนิสิตนักศึกษา

1. บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ

1. ด้านวิชาการ

วิชาเรียน - ให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับหลักสูตร การวางแผนการศึกษา และการเลือก

วิชาเรียน

- ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการลงทะเบียนวิชาเรียน

- ควบคุมการลงทะเบียนเรียนของนักศึกษาให้เป็นไปตามระเบียบข้อบังคับ

- ทักห้วงการลงทะเบียนเรียนบางวิชาของนักศึกษา เมื่อพิจารณาเห็นว่าการลง

ทะเบียนเรียนวิชานั้น ๆ ไม่เหมาะสม

- ให้การแนะนำเกี่ยวกับวิธีการเรียน การค้นคว้า และติดตามผลการเรียนของ

นักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ

- ให้การปรึกษา แนะนำ หรือตักเตือน เมื่อผลการเรียนของนักศึกษาต่ำลง

- ให้การปรึกษา แนะนำ และช่วยเหลือนักศึกษา เพื่อการแก้ไขอุปสรรค ปัญหา

ในการเรียนวิชาต่าง ๆ

2. ด้านการปรับตัว

- ให้ความมั่นใจ และแนะแนวทางการปรับตัวต่อสภาพแวดล้อม การคบเพื่อน และการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย

- ให้การแนะนำเกี่ยวกับระเบียบข้อบังคับ และบริการต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย

3. ด้านการพัฒนาความพร้อมเพื่อเป็นบัณฑิตที่สมบูรณ์

- สร้างสัมพันธภาพ และความเข้าใจอันดีระหว่าง นักศึกษา อาจารย์ คณะ และมหาวิทยาลัย

- ให้การปรึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาบุคลิกภาพ ความประพฤติ และจริยธรรม

- ให้การแนะนำเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา

4. ด้านวินัย

- อาจารย์ที่ปรึกษาต้องตักเตือน ในกรณีที่นักศึกษามีความประพฤติไม่เหมาะสม หรือประพฤตินิดระเบียบ ข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

- มีหน้าที่รับผิดชอบเมื่อนักศึกษาเกิดปัญหาทางวินัย ติดต่อให้ผู้ปกครองรับทราบ ร่วมมือกับผู้ปกครอง และสถาบันในการช่วยเหลือหรือแก้ปัญหาต่าง ๆ

5. ด้านปัญหาต่าง ๆ

- ให้การปรึกษาเกี่ยวกับปัญหาส่วนตัว เช่น ปัญหาสุขภาพอนามัย ทั้งสุขภาพกายและสุขภาพจิต ปัญหาเรื่องเพื่อน ฯลฯ

- ให้การช่วยเหลือนักศึกษาที่มีปัญหาการเงิน โดยให้คำแนะนำเกี่ยวกับเรื่อง การศึกษาหรือการติดต่อหางานบางเวลาให้ทำในช่วงที่นักศึกษาว่าง เป็นต้น หน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษา

1. กำหนดเวลาให้นักศึกษาเข้าพบ เพื่อขอคำปรึกษา แนะนำอย่างสม่ำเสมอ

2. เก็บข้อมูลรายละเอียดของนักศึกษาที่อยู่ในความรับผิดชอบ และรักษาข้อมูลต่าง ๆ

ให้เป็นความลับ

3. ชี้แจงให้นักศึกษาเข้าใจหน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษา และหน้าที่ของนักศึกษาต่ออาจารย์ที่ปรึกษา

4. ประสานงานกับอาจารย์ผู้สอน และหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น สำนักทะเบียน และประมวลผล สำนักพัฒนานักศึกษา เพื่อประโยชน์ของนักศึกษา

5. พยายามช่วยเหลือนักศึกษาจนสุดความสามารถ (ภายในขอบเขตความสามารถของตน) หากมีปัญหาใดที่เกินความสามารถที่จะช่วยเหลือได้ ควรแนะนำนักศึกษาไปรับบริการจากบุคลากรอื่น เช่น นักแนะแนว แพทย์ จิตแพทย์ เป็นต้น

2. บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรมนิสิตนักศึกษา

การที่จะให้กิจกรรมนิสิตนักศึกษามีส่วนเสริมการพัฒนาทางด้านวิชาการ และสติปัญญาให้ได้ดีนั้น ควรจะให้อาจารย์ในคณะได้มีโอกาสเป็นที่ปรึกษาขององค์การและกิจกรรมต่าง ๆ ปัญหาจะเกิดขึ้นเพราะแทนที่อาจารย์จะได้ให้คำแนะนำปรึกษาอย่างใกล้ชิด กลับเป็นผู้ที่ได้แต่เซ็นคำขออนุมัติจัดกิจกรรม และนาน ๆ จึงจะไปร่วมกิจกรรมสักครั้ง และส่วนใหญ่ก็รอให้มีคำปรึกษาเสียก่อนแล้วจึงหลีกเลี่ยงงานต่าง ๆ ของชมรม เพราะไม่เกี่ยวข้องกับวิชาการ สิ่งนี้ควรแก้ไขให้อาจารย์และนักศึกษามีทัศนคติต่อกิจกรรมอย่างถูกต้องว่ากิจกรรมต่าง ๆ นั้น พัฒนาให้นักศึกษาเจริญงอกงามทางสติปัญญา ความคิด ความรับผิดชอบ และความเป็นผู้นำ

อาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรมควรมีบทบาทภารกิจที่สำคัญ ดังนี้

- (1) รักษาระเบียบ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ
- (2) ช่วยพัฒนากลุ่มที่ตนรับผิดชอบ
- (3) ดูแลสาระของกิจกรรมที่ตนเองเป็นที่ปรึกษา ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเพื่อการพัฒนา นิสิตนักศึกษาหลาย ๆ ด้าน ดังปรัชญาของงานกิจกรรม
- (4) พัฒนากิจกรรมให้สอดคล้องกับนโยบายและลักษณะนิสิตนักศึกษา ช่วยให้

นักศึกษาเคารพระเบียบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ช่วยปรับปรุงพัฒนางานของกลุ่มให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยการช่วยให้กลุ่มพัฒนาทักษะของการทำงานร่วมกัน โครงสร้างและขอบนการทำงานของกลุ่ม การฝึกผู้นำ การวางแผนที่มีประสิทธิภาพ การประเมินผลกลุ่ม และการที่จะเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมต่าง ๆ ให้เข้ากับกลุ่ม สำหรับสาระในกิจกรรมที่นิสิตดำเนินการ เป็นบทบาทสำคัญที่จะทำให้อาจารย์ที่ปรึกษามีส่วนร่วมในฐานะเป็นนักวิชาการ ที่จะให้วิชาการมีส่วนร่วมสัมพันธ์กับกิจกรรม และสอดคล้องกับลักษณะมหาวิทยาลัย อาจารย์ที่ปรึกษาช่วยได้โดยการเสนอแนะโครงการหาผู้ร่วมงานที่จะให้ข้อมูล และความรู้ในหัวข้อที่น่าสนใจต่าง ๆ ช่วยให้สมาชิกใช้ความรู้ในห้องเรียนมาประยุกต์ใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน พยายามมีอิทธิพลต่อการจัดกิจกรรมของกลุ่ม เพื่อให้มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับความต้องการของสถาบันและตรงเป้าหมาย อาจารย์สามารถจะพัฒนานิสิตนักศึกษาทั้งด้านวิชาการ ไปพร้อม ๆ กับการสนับสนุนระบบประชาธิปไตย

สถาบันควรมีปรัชญาที่อธิบายให้แจ่มชัดเกี่ยวกับบทบาทของกิจกรรมภายในมหาวิทยาลัยเพื่อที่จะเป็นแนวทางให้ผู้ปฏิบัติได้ดำเนินการกิจด้านนี้ได้ถูกต้องมีเป้าหมาย และสอดคล้องกับปรัชญาของมหาวิทยาลัย การมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือเครื่องแสดงให้เห็นว่ากิจกรรมนั้นเป็นทางการและเป็นที่ยอมรับของมหาวิทยาลัย ดังนั้น ก็คาดว่าอาจารย์ที่ปรึกษาคงจะมีส่วนร่วมในการแสดงทัศนะข้อคิดเห็น หรือยินยอม เห็นด้วยในส่วนทั่ว ๆ ไปของความคิด อุดมคติขององค์กรในมหาวิทยาลัยที่อาจารย์ยอมรับเป็นที่ปรึกษา ความคิดนี้ทำให้นักกลุ่มหรือชมรมหาอาจารย์ที่ปรึกษาได้ยาก เพราะการเป็นนั่นคล้าย ๆ ว่า อาจารย์ที่ปรึกษาจะต้องยอมรับความคิด

ความตั้งใจของกลุ่ม โดยเฉพาะกลุ่มก้าวหน้านิยม (Activist) หรือกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับการเมือง หรือ การพิทักษ์สิทธิต่าง ๆ บางแห่งเลยไม่มีอาจารย์ที่ปรึกษา มีแต่ผู้รับปรึกษา (Consultant) จึงไม่มี หน้าที่ควบคุมดูแล เป็นเพียงผู้ให้ความเห็นในบางครั้งเท่านั้น

ลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษากิจการกรม

อาจารย์ที่ปรึกษาชมรมควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. เข้าใจลักษณะนิสัยนักศึกษา ธรรมชาติของกลุ่ม การตัดสินใจ ธรรมชาติของวัยรุ่น และท่าทีของนิสิตนักศึกษาในสถาบันนั้น ๆ
 2. มีความรู้เรื่องกิจกรรม หลักการจัดกิจกรรม ความสำคัญของกิจกรรม ตลอดจนมีความรู้ในเรื่องของชมรมนั้นดีพอสมควร
 3. รู้เทคนิคการแนะนำ ทั้งรายบุคคลและเป็นกลุ่ม
 4. มีบุคลิกภาพดี สามารถทำให้นิสิตนักศึกษารู้สึกอยากเข้าใกล้ อยากปรึกษาและมีความเชื่อถือ ศรัทธา
 5. มีธรรมชาติในวจา คือสามารถใช้วาจาสุภาพ สื่อสารเข้าใจ และกระตุ้นให้นิสิตนักศึกษาอยากทำงานด้วย
 6. มีเวลาเพียงพอ ที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่นิสิตนักศึกษา เข้าร่วมประชุม หรือใช้เวลาในการพบปะ ให้การปรึกษา
 7. รู้จักเสียสละ ทั้งกำลังกาย กำลังใจ กำลังทรัพย์ และกำลังความคิด
 8. มีคุณธรรม เป็นแบบอย่างที่ดีในความประพฤติ การปฏิบัติ
 9. เข้มแข็ง เด็ดเดี่ยว มีเหตุผลน่าเชื่อถือ และการตัดสินใจ
 10. มีมนุษยสัมพันธ์ดี สามารถเข้ากับคนต่างวัยได้
 11. มีใจกว้าง ยอมรับฟังความคิดของผู้อื่นได้
- (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา 2530 : 157 - 158)

ในการจัดการเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ นั้น รูปแบบในการจัดให้มีอาจารย์ที่ปรึกษา อาจแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

1. จำนวนอาจารย์ที่ปรึกษาทางวิชาการคิดตามสัดส่วนของนักศึกษา กล่าวคือ อาจารย์ในสาขาวิชาทุกคนต้องเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา โดยรับผิดชอบนักศึกษาตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 จนสำเร็จการศึกษา
2. จัดให้มีอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งเป็นอาจารย์ในสาขาวิชา ปีการศึกษาละ 1 - 2 คน ดูรับผิดชอบนักศึกษาทุกคนในชั้นปีไปตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 จนสำเร็จการศึกษา คือรับผิดชอบนักศึกษาเป็นรุ่น ๆ ไป

ปัญหาที่ในมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ในคณะวิชาที่มีนักศึกษาเป็นจำนวนมาก เช่น คณะบริหารธุรกิจ เป็นต้น การจัดให้มีอาจารย์ที่ปรึกษาทางวิชาการตามสัดส่วนของนักศึกษาพบว่า อาจารย์ 1 ท่าน ต้องรับผิดชอบเป็นจำนวนมาก เนื่องจากนักศึกษามีจำนวนมาก แต่อาจารย์ในคณะ/สาขาวิชามีจำนวนน้อย

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การที่นักศึกษาระดับความสำเร็จในการเรียนหรือไม่นั้น อแนสตาสี (Anastasi 1967:141-142) กล่าวว่าขึ้นอยู่กับองค์ประกอบใหญ่สององค์ประกอบคือ องค์ประกอบทางด้านสติปัญญา (Intellectual Factors) กับองค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา (Non-Intellectual Factors) ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน นอกจากนี้การที่นักศึกษาแต่ละคนทำคะแนนได้แตกต่างกันนั้น เนื่องมาจากองค์ประกอบหลายประการ โดยเฉพาะองค์ประกอบด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา เพราะองค์ประกอบทางด้านนี้จะมีผลให้ผู้มีสติปัญญาเท่ากัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน (กุลวดี ตรียานนท์ 2536 : 16) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของทราเวอร์ (TRAVERS 1958: 396) ที่ว่าตัวแปรทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา เช่น การปรับตัว สภาพทางบ้าน ความสนใจ ความมุ่งมั่น ทักษะชีวิตที่มีต่อสถาบัน วิชาที่เรียน และอาจารย์ที่สอน ต่างมีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของผู้เรียน

ปัจจัยด้านส่วนตัว

ปัจจัยด้านส่วนตัวของนักศึกษา ได้แก่ เพศ พื้นฐานทางการศึกษา และข้อมูลส่วนตัวต่างก็มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ซึ่งมีผลต่อการพัฒนาของนักศึกษาได้ ดังเช่น ผลงานวิจัยของคลาร์ก (Clark 1961 : 205) ได้ศึกษาถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเพศ เพื่อที่จะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเกรด 3, 4 และ 8 ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชั้นละ 150 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชาย หญิง ไม่แตกต่างกันในเรื่องเกณฑ์สติปัญญา ทักษะพื้นฐานในการอ่าน และการทำเลขคณิต แต่ในเรื่องการใช้ภาษา และการสะกดตัวแล้ว ปรากฏว่านักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนชาย ผลการศึกษาค้นคว้านี้ได้รับการสนับสนุนจากพาร์สลีย์ (Parsley 1963 : 210-212) ซึ่งศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาต่างๆ ของนักเรียน และได้เปรียบเทียบหาความแตกต่างระหว่างเพศด้วย เขากล่าวว่าได้มีนักการศึกษาศึกษาเรื่องนี้ไว้มาก เช่น ลินคอล์น พบว่า นักเรียนหญิงเก่งกว่านักเรียนชาย ในเรื่องการอ่าน การสะกดตัว และการเขียน ส่วนนักเรียนชายเก่งกว่านักเรียนหญิงในวิชาประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และเรขาคณิต ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่าเพศมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน

เชลล์แฮมเมอร์ (สุรศักดิ์ อมรรัตนศักดิ์ 2521 : 12 อ้างอิงมาจาก Shellhammer 1966 : 25-26) ได้ทำการทดสอบความสามารถทางการเรียนของเด็กในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา ปรากฏว่านักเรียนหญิงเก่งกว่านักเรียนชายเกือบทุกแขนงวิชาที่ทำการทดสอบ แต่แอสเวิร์ท (Ashworth 1964 : 3324-A) ทำการศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนเกรด 6 และเกรด 8 จำนวน 178 คน จากโรงเรียนเด็กผิวขาวแปดโรงเรียนในรัฐเท็กซัส นักเรียนทุกคนมี I.Q. 120 ขึ้นไป โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์และวัดคุณลักษณะของนักเรียน ปรากฏว่าอายุและเพศมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อยมาก

สัมพันธ์ พันธุ์พุกษ์ (2520 : ง-จ) ศึกษาในเรื่องเกี่ยวกับการสำเร็จการศึกษา พบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับลักษณะการสำเร็จการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยภูมิภาค โดยนักศึกษาหญิงมีโอกาสสำเร็จตามกำหนดเวลามากกว่านักศึกษาชาย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เสาวณีย์ ดิสรัตน์ ที่ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และยังพบผลเพิ่มเติมอีกว่า นิสิตชายมีโอกาสสำเร็จการศึกษานหลังกำหนดเวลา และออกกลางคัน สูงกว่านิสิตหญิง (เสาวณีย์ ดิสรัตน์ 2521 : ข-ค) แต่มีงานวิจัยบางส่วนที่ พบว่า เพศไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือในปี 2504 พจน์ สะเพียรชัย พบว่า เพศไม่มีผลต่อการเรียนของนิสิตปริญญาตรีวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร (พจน์ สะเพียรชัย 1963 : 172) เช่นเดียวกับงานวิจัยของ เอ็ลเซอร์โรด ที่ศึกษานักศึกษาในมหาวิทยาลัย แมรีแลนด์ ในปี ค.ศ. 1969-1970 พบว่า เพศไม่มีผลต่อเกรดเฉลี่ยของภาคเรียนที่หนึ่งของนักศึกษาปีที่หนึ่งแต่อย่างใด (Elseroad 1972 : 103) และในการศึกษาลักษณะการสำเร็จการศึกษาของครุศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับการสำเร็จตามกำหนดเวลาและหลังกำหนดเวลา (นันทนา รัตนอาภา 2526 : 117)

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

เด็กที่ยากจนประสบปัญหาในการเรียนในเรื่องเงิน บางคนต้องทำงานพิเศษเพื่อนำเงินมาใช้จ่ายในการเรียน เด็กบางคนขาดอุปกรณ์การเรียนที่สำคัญ เช่น หนังสือหรือแบบเรียน ดังนั้นเด็กเหล่านี้จึงขาดโอกาสที่ดีที่จะเรียนได้อย่างเต็มที่ ซึ่งอาจจะส่งผลต่อการเรียนของเด็กเอง (คมเพชร ฉัตรสุกกุล 2515 : 13) ดังการศึกษาของ แอสติน (Astin 1964 : 219-227) พบว่า การที่นิสิตต้องออกจากวิทยาลัยก่อนจบการศึกษาเนื่องมาจากฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวและสังคมอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งผลการศึกษาดูคล้ายกับการศึกษาของ ยูเนสโก (UNESCO 1966 : 1-18) ที่จัดให้มีการสัมมนาเกี่ยวกับความสูญเปล่าทางการศึกษาที่กรุงเทพฯ ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากนักเรียนสอบตกซ้ำชั้นมากในเอเชีย โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษา จากการสัมมนาและผลการวิจัยสาเหตุของแต่ ละประเทศรวมทั้งประเทศไทย สรุปส่วนที่คล้ายคลึงกันได้ว่าการสอบตกซ้ำชั้นและการออกกลางคันมีสาเหตุมาจากฐานะทางเศรษฐกิจ และสภาพทางการศึกษาของผู้ปกครองต่ำเป็น

สำคัญ ในทำนองเดียวกันการศึกษาของ ราห์แมน (Rahman 1967 : 405) ศึกษาถึงสาเหตุที่ทำให้เด็กต้องออกจากโรงเรียนก่อนเรียนสำเร็จ ในชั้นปีที่ 7-11 ของโรงเรียนมัธยมในเมือง DACEA พบว่าเด็กที่ต้องออกจากโรงเรียนก่อนเรียนสำเร็จนั้น เนื่องจากสาเหตุต่างๆ หลายประการคือ มีปัญหาเรื่องการเงินที่จะซื้ออุปกรณ์ที่จำเป็นในการเรียน สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ ไม่มีเงินค่าเล่าเรียน สอบตก สุขภาพไม่ดี และการคมนาคมไม่สะดวก ซึ่งผลการศึกษาสอดคล้องกับการศึกษาของ การ์ดเนอร์ (Gardner 1968 : 1104-A) ที่พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจเป็นสาเหตุหนึ่งในการออกจากโรงเรียนก่อนสำเร็จการศึกษาและ มอนท์โกเมอรี (Montgomery 1970 : 1578-A) ได้ศึกษานักเรียนที่ประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จทางด้านการศึกษาในวิทยาลัยชุมชน (Community College) พบว่า นักเรียนที่เรียนไม่สำเร็จนั้น มีปัญหาทางด้านการเงิน สภาพความเป็นอยู่และการรับจ้างทำงานมากกว่าพวกที่เรียนสำเร็จ

จากการศึกษาของ แกร์ริสัน และคนอื่นๆ (Garrison and others 1964 : 415) พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมเป็นองค์ประกอบที่ทำให้เด็กเรียนได้ดีหรือไม่ดี โดยพบว่า เด็กที่มาจากรอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมด้อย ย่อมจะขาดประสบการณ์ต่างๆ ที่จะช่วยในการเรียนรู้ ผลการวิจัยของแกร์ริสันและคนอื่นๆ แสดงว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ดอยช์ และบราวน์ (Deutsch and Brown 1964 : 24-35) ที่ว่าการเป็นสมาชิกของครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจต่ำเป็นเครื่องชี้ถึงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสติปัญญาที่ต่ำเหมือนกัน ซึ่งความเห็นนี้ก็ได้รับการสนับสนุนจาก บิดเวลล์ (Bidwell 1969 : 1256) ที่ว่า ในสังคมอเมริกัน ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน

แฟรงเคิล (Frankel 1962 : 174-177) ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีต่อผลการเรียนของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมสูง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ ส่วนไนฟ์และสตรอด (Knife and Stroud 1959 : 117-120) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสติปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและชั้นทางสังคม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 4 จากโรงเรียนประถมศึกษารวม 18 โรงเรียน รวม 344 คน โดยใช้แบบทดสอบวัดสติปัญญาของ ลอร์จธอร์นไคต์ เกมของเดวิสแอลล์ แบบทดสอบไอโอว่าเพื่อวัดทักษะและแบบวัดคุณลักษณะของวอร์เนอร์ ผลการศึกษาปรากฏว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวก (Positive Correlation) กับเชาวน์ปัญญา ผลการวิจัยนี้ได้รับการสนับสนุนจากเพรสคอตต์ (Prescott 1961 : 14-51) ผู้อำนวยการค้นคว้าเรื่องเด็กแห่งมหาวิทยาลัยแมริแลนด์ ซึ่งได้ทำการวิจัยและพบว่า สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วิทเมอร์ (คัมเพซ ฉัตรศุภกุล 2515 : 14 อ้างอิงมาจาก Whitmer 1964 : 5228) ได้ค้นคว้าหาสาเหตุทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญาซึ่งมีผลต่อการเรียนไม่สำเร็จของนิสิต โดยใช้แบบสอบถามและสัมภาษณ์ ผลการศึกษาสรุปได้ว่า สาเหตุใหญ่ของการเรียนไม่สำเร็จคือมีปัญหาทางด้านการเงิน การเปลี่ยนแปลงความสนใจอาชีพและการมีปฏิกริยาทางลบต่อครู ต่อมาในปี 1974 ไรท์และบี้น (Wright and Bean 1974 : 277-283) ได้ศึกษาอิทธิพลของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลต่อการเรียนของนักศึกษาระดับวิทยาลัย โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 1,631 คน ผลการศึกษาพบว่า รายได้ของครอบครัวเป็นตัวทำนายคะแนนเฉลี่ยได้ดีที่สุด สรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง จะสามารถประสบผลสำเร็จในการเรียนในวิทยาลัย ได้ดีกว่านักศึกษาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ

ปัจจัยทางการเรียน

ทัศนคติในการเรียน และรูปแบบการเรียนเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่จะทำให้นักศึกษา ประสบผลสำเร็จในการเรียน ได้มีผู้ให้ความหมายของทัศนคติและรูปแบบการเรียนได้ดังนี้

พรรณี ชูทัย (พรรณี ชูทัย 2522 : 60) กล่าวว่า ทัศนคติเป็นเรื่องของความรู้สึกทั้งที่พอใจและไม่พอใจที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งมีอิทธิพลทำให้แต่ละคนสนองตอบต่อสิ่งเร้าแตกต่างกันไป บุคคลจะมีทัศนคติที่ดีหรือไม่ดีต่อสิ่งนั้น บุคคลรอบข้างมีอิทธิพลอย่างยิ่ง ทัศนคติของบุคคล มีแนวโน้มที่จะขึ้นอยู่กับการยอมรับของผู้นั้น

อะแนสตาสี (Anastasi 1976 : 564) กล่าวว่า ทัศนคติ หมายถึง ความโน้มเอียงที่จะแสดงออกมาว่าชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งต่างๆ เช่น ต่อเชื้อชาติ ขนบธรรมเนียม ประเพณี หรือสถาบัน ทัศนคติไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยตรง แต่สามารถลงความเห็นได้จากพฤติกรรมภายนอกทั้งทางภาษาและไม่ใช้ภาษา

จากความหมายของทัศนคติดังกล่าวสรุปว่า ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันมีผลจากประสบการณ์เป็นตัวนำให้เกิดความรู้สึกนั้น ซึ่งจะแสดงออกมาทั้งทางบวกและลบ โดยสังเกตได้จากพฤติกรรมการตอบสนองต่อสิ่งเร้า

ทัศนคติต่อการเรียน จะรวมถึงทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อตนเองในด้านการศึกษา ทัศนคติที่มีต่อครูผู้สอน วิธีการสอน เนื้อหาวิชา และโรงเรียนหรือสถาบัน ซึ่งทำให้นักศึกษาแสดงออกเป็นพฤติกรรม 2 ลักษณะ คือ

1. ทัศนคติต่อการเรียนในทางที่ดี หรือทัศนคติต่อการเรียนในทางบวก (Positive Study Attitudes) คือ การแสดงออกในลักษณะพึงพอใจในการเรียน สนใจเรียนมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีความรู้สึกว่าครูเป็นผู้นำเคารพยกย่อง สามารถถ่ายทอดความรู้ให้ได้เป็นอย่างดี และยอมรับว่า การเรียนจะช่วยให้ตนมีความรู้เพิ่มขึ้น และนำไปใช้ประโยชน์ได้

2. ทักษะคิดต่อการเรียนในทางที่ไม่ดี หรือทัศนคติในทางลบ (Negative Study Attitudes) การแสดงออกในลักษณะไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบการเรียน ทำให้เกิดความเบื่อหน่ายอยากหนีจากการเรียน โรงเรียน และครู

แอสติน (Astin 1971 : 3-20) ได้ศึกษาถึงการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการลาออกกลางคันของนักศึกษาโดยทำการวิจัยกับนักศึกษาระดับอุดมศึกษาจากสถาบันระดับวิทยาลัย 2 ปี และ 4 ปี ในสหรัฐอเมริกา รวม 180 สถาบัน จำนวน 36,581 คน พบว่า นักศึกษาที่มีทัศนคติต่อตนเองดี เช่น เห็นว่าตัวเองมีความสามารถทางวิชาการอย่างดี และมีแรงจูงใจอย่างมากต่อการมุ่งสำเร็จ จะเป็นตัวแปรที่สำคัญในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ทัศนคติที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน ก็เป็นองค์ประกอบสำคัญ เพราะการที่ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จทางการเรียนได้นั้น ขึ้นอยู่กับบทบาทของทั้งผู้เรียนและผู้สอน จากการวิจัยของ ไพฑูริย์ สินลาร์รัตน์ (สำนักงานบัณฑิตศึกษา 2523 : 151-167) ได้ศึกษาความต้องการและความคาดหวังของนิสิตบัณฑิตศึกษาเข้าใหม่ในปีการศึกษา 2521 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า ความต้องการของนิสิตในส่วนที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนนั้น นิสิตส่วนใหญ่ต้องการความรู้ที่นำไปปฏิบัติหรือใช้งานได้ เป็นความรู้ใหม่ทันสมัย ในด้านครูผู้สอนก็อยากให้ผู้สอนเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในวิชาที่สอน มีความรู้ในเนื้อหา และมีการเตรียมการสอนต่างๆ ดี ส่วนกิจกรรมการเรียนการสอนอยากให้มีโอกาสอภิปรายแลกเปลี่ยนความเห็นในชั้นเรียน ได้ฝึกปฏิบัติด้านต่างๆ และศึกษาค้นคว้าเป็นรายบุคคล ในการประเมินผลก็อยากให้พิจารณาทั้งผลสอบและการทำรายงาน

นอกจากนี้ ไพฑูริย์ สินลาร์รัตน์ (สำนักงานบัณฑิตศึกษา 2523 : 171-184) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาทัศนคติของนิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีต่อความสำเร็จในการเรียนรายวิชาบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลจากการวิจัยพบว่า

1. ในเรื่องลักษณะของอาจารย์ผู้สอน ในวิชาที่นิสิตประสบความสำเร็จในการเรียน ถ้าพิจารณาโดยส่วนรวม ลักษณะดังกล่าวได้แก่ “มีความรู้ในวิชาที่สอนเป็นอย่างดี” “ให้โอกาสนิสิตแสดงความคิดเห็นและยอมรับฟังความคิดเห็นของนิสิต” “เป็นกันเองกับนิสิต” และ “มีประสบการณ์” ตามลำดับ

2. ในเรื่องวิธีสอนของอาจารย์ ในวิชาที่นิสิตเห็นว่าประสบความสำเร็จในการเรียน โดยส่วนรวมแล้ว นิสิตรายงานว่าใช้วิธี “การบรรยาย” มากที่สุด รองลงมาคือ “การอภิปราย” และ “ให้ทำรายงานจากการศึกษาค้นคว้า”

3. ในเรื่องวิธีการเรียนของผู้เรียน ในวิชาที่นิสิตเห็นว่าประสบความสำเร็จในการเรียนนี้ โดยส่วนรวมตอบว่า “ความตั้งใจเรียน” มากที่สุด “อ่านหนังสือผลงานวิจัย ศึกษารายละเอียดเพิ่มเติม” และ “ทำงานที่อาจารย์มอบหมายให้ด้วยความรับผิดชอบ” มากเป็นอันดับรองลงมา

4. ในเรื่ององค์ประกอบที่ทำให้นิสิตประสบความสำเร็จในการเรียนมากที่สุดตามทัศนะของนิสิตเอง เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวม พบว่า ขึ้นอยู่กับ “ผู้สอน” รองลงมาคือ “ความขยันและตั้งใจของผู้เรียน” และ “ผู้เรียนมีความพร้อม”

อวยชัย วัยสุวรรณ (อวยชัย วัยสุวรรณ 2521 : 51-53) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่อยู่ นอกเหนือความสามารถทางสติปัญญา เพื่อพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับ ปริญญาตรีปีที่ 4 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตสงขลา จำนวน 238 คน ผลการวิจัย ปรากฏว่า ตัวแปรด้านทัศนคติ 4 ประการคือ ทัศนคติต่อมหาวิทยาลัย ทัศนคติต่อการเรียน ทัศนคติต่ออาจารย์ผู้สอน และทัศนคติต่อวิชาชีพครู ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนคือ ทัศนคติต่อการเรียนและวิชาที่เรียน ส่วนไพศาล หวังพานิช (ไพศาล หวังพานิช 2511 : 72-74) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกห้องเรียนกับผลการเรียนของนิสิตวิทยาลัย วิชาการศึกษาประสานมิตร พบว่า ทัศนคติที่ดีต่อสถาบันและต่ออาจารย์ผู้สอนมีความสัมพันธ์กับ ผลการเรียนที่ดีของนิสิต และในเรื่องของทัศนคติต่อวิชาซึ่งมีบทบาทสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมหรือ สกัดกั้นการเรียนรู้ในวิชานั้นๆ สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ พบว่า ผู้เรียนจะสามารถเรียนวิชานั้นได้ดี ถ้าหากผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชานั้น (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ 2524 : 137-150)

ปัจจัยด้านการปรับตัว

การปรับตัว หมายถึง การที่บุคคลพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงพฤติกรรม ของตน ให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ต่างๆ

ความสำเร็จในการปรับตัว ทำให้เกิดผลดีคือ

1. ทำให้ชีวิตดำเนินไปอย่างมีความสุข มีประสิทธิภาพ มีความสำเร็จในชีวิตสามารถ ตอบสนองความต้องการของร่างกาย จิตใจ สังคม และสิ่งแวดล้อม
2. สามารถขจัดความทุกข์ ความไม่สบายใจ ความเครียด ความคับข้องใจออกไปได้
3. ทำให้มีบุคลิกภาพที่ดีในอนาคต สามารถปรับตัวได้ดี
4. ทำให้มีชีวิตที่ปลอดภัย เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่คับขัน

การปรับตัวเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ บุคคลที่ปรับตัวได้ดีจะมีบุคลิกภาพดี อารมณ์ มั่นคง จิตใจเข้มแข็ง และอยู่ในสภาวะที่จะต่อสู้กับปัญหาต่างๆ ได้ การปรับตัวย่อมจะมีผลต่อ ความสำเร็จทางการเรียน เนื่องจากเหตุผลที่ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับการปรับ ตัว ดังที่ โบนนี่ (Bonny 1955 : 131-142) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวทางสังคมกับผล สัมฤทธิ์ทางการเรียน จากกลุ่มนิสิตมหาวิทยาลัยเป็นเวลาสองปี พบว่า นิสิตที่ได้รับคะแนนสูงใน สังคมมิติ และมีบทบาททางกิจกรรมสังคมมีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูง กว่าพวกที่ได้รับคะแนนสังคมต่ำกว่า แสดงว่านิสิตปรับตัวดีจะมีผลการเรียนดี และในปี 1959 กรอนลันด์ (Gronlund 1959 : 176) พบว่า เด็กที่ประสบปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนและ สภาพแวดล้อม ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ความขัดแย้งในระหว่างกลุ่ม เป็นเหตุ ให้การเรียนไม่มีประสิทธิผล เกิดความตึงเครียดทางอารมณ์ ไม่มีความสุข มีนักเรียนจำนวนไม่น้อย

ที่ต้องออกจากโรงเรียนก่อนเรียนสำเร็จ อันเนื่องมาจากปัญหาการปรับตัวทางสังคม ส่วนแอสซัม และเลวี (ASSUM AND LEVY) ได้ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างนักศึกษาที่มีการปรับตัวดี และ นักศึกษาที่มีการปรับตัวไม่ดี ปรากฏว่า นักศึกษาที่ปรับตัวไม่ดี เรียนด้อยกว่านักศึกษาที่ปรับตัวดี (Assum and Levy 1942 : 307-309)

การศึกษาเกี่ยวกับการปรับตัวที่สัมพันธ์กับผลการเรียนนั้น เวแกนด์ (Weigand, 1957:518-522) ได้รายงานเอาไว้ว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการปรับตัวต่างกันจะมีผลการเรียนต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ กิลล์ (Gill 1962 : 144-149) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ของการปรับตัวทางสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และพบว่าเด็กที่เรียนดีจะมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคม ได้ดีกว่าเด็กที่มีผลการเรียนต่ำ ในทำนองเดียวกัน ดีเซนา (Desena 1964 : 145-149) ได้ศึกษา เปรียบเทียบการปรับตัวของนิสิตที่มีผลการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ จากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของ มหาวิทยาลัยเพนซิลวาเนีย จำนวน 1,061 คน ผลปรากฏว่า นิสิตที่มีผลการเรียนสูงจะมีความสามารถในการปรับตัวได้ดีและรวดเร็วกว่านิสิตที่เรียนได้ปานกลางหรือต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของโดนิแวน (Donivan 1965 : 20-23) ที่ได้ศึกษาเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตปีที่ 1 ในวิทยาลัยธุรกิจแห่งมหาวิทยาลัยเคนเวอร์ ในปีการศึกษา 1958-1959 การทำนายพิจารณาจากความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบ ความถนัดและคะแนนจากเทอมแรกและปีแรก ส่วนการปรับตัวนั้นพิจารณาจากผลการสำรวจที่ได้ จาก Guilford Zimmerman Temperament Survey ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มที่มีการปรับตัวดีได้คะแนนสูงกว่าพวกที่ปรับตัวไม่ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

งานวิจัยในประเทศของ นิภาพร จินดาวัฒน์ (นิภาพร จินดาวัฒน์ 2512 : 33-39) ได้ศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดเทพศิรินทร์ ปีการศึกษา 2511 ผลปรากฏว่า ตัวแปรทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความสามารถในการปรับตัวในสังคมเป็นไปในทางบวก แสดงว่าคนที่มีความสัมพันธ์ในการเรียนสูงก็จะมีความสามารถในการปรับตัวสูง ส่วนคนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำก็จะมีความสามารถในการปรับตัวต่ำ ต่อมาในปี 2514 มีการศึกษาเปรียบเทียบการปรับตัวดีและการปรับตัวไม่ดี ว่ามีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพียงใด ซึ่งเป็นงานวิจัยที่เป็นโครงการร่วมกันคือ งานวิจัยของ ยุพิน นิสัยนต์ วนิตา มนัสไพบุลย์ จำนง ผลบุญ คมเพชร จัตรศุภกุล อีร์ศักดิ์ ศิริพรวิสิฐ พบว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีปัญหาทางด้าน การปรับตัวมากกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

พูลทรัพย์ วงษ์พานิช ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ผลทางการเรียนในระดับปริญญาตรี (ค.บ.) ของบุคลากรทางการศึกษาและครูประจำการในวิทยาลัยครู กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง 509 คน ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสุดคือ การปรับตัวกับเพื่อน (พูลทรัพย์ วงษ์พานิช 2523 : 47)

ผลงานวิจัยที่กล่าวมา สนับสนุนว่าการปรับตัวเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ และมีอิทธิพล

ต่อผลการเรียน

แต่ ฟาสท์ (FAST 1957 : 59-64) ได้ศึกษาหาความแตกต่างในลักษณะต่างๆ ของกลุ่มที่มีผลการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ โดยใช้นิสิต 92 คนจากคณะครุศาสตร์ สาขาประถมศึกษาที่ Ball State Teachers College โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใช้คะแนนเฉลี่ยปลายปี การปรับตน ทดสอบโดยแบบทดสอบ Money Problem Check Lists การยอมรับของเพื่อน ทดสอบโดยทำ "สังคมมิติ" ถ้าใช้คะแนนเฉลี่ยเป็นเกณฑ์พบว่า แต่ละกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติในด้านการยอมรับของเพื่อน และเมื่อแบ่งกลุ่มออกเป็นกลุ่มสูง กลาง และต่ำ โดยใช้คะแนนความนิยมของเพื่อนเป็นเกณฑ์ พบว่า แต่ละกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญใน ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า องค์ประกอบทางด้านการปรับตัวไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลการวิจัยของ ฟาสท์ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กริฟฟิธส์ (Griffiths 1945 : 360-367) ซึ่งพบว่า ในระหว่างนิสิตชายที่เข้าใหม่นั้น นิสิตที่เรียนเก่งไม่ได้ปรับตัวดีไปกว่านิสิตที่เรียนอ่อนเลย จากการศึกษาของ กริฟฟิธส์ แสดงว่า การปรับตัวไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ปัจจัยด้านปัญหาส่วนตัว

ทรงศรี สนธิทรัพย์ (ทรงศรี สนธิทรัพย์ 2522 : ๖-๗) ได้ศึกษาเปรียบเทียบปัญหาส่วนตัว ระหว่างนิสิตนักศึกษาปีสุดท้ายที่จะสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาของหลักสูตรกับผู้ที่สำเร็จหลังกำหนดเวลาของหลักสูตร คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปัญหาส่วนตัวประกอบได้ด้วย ปัญหาด้านสุขภาพ ด้านการเงิน ด้านกิจกรรม และบริการของมหาวิทยาลัย ด้านเพื่อน และการเข้าสังคม ด้านบุคลิกภาพ ด้านอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตน ด้านเพศ ด้านบ้าน และสภาพความเป็นอยู่ภายในครอบครัว ด้านการปรับตัวทางการเรียน ผลการวิจัย พบว่านิสิตปีสุดท้ายที่จะสำเร็จการศึกษาหลังกำหนดเวลาของหลักสูตร มีปัญหาส่วนตัวมากกว่านิสิตที่จะสำเร็จตามกำหนดเวลาของหลักสูตร ในเรื่องปัญหาด้านการเงิน ปัญหาทางบ้าน และสภาพความเป็นอยู่ในครอบครัว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรพินท์ นิมนิตวัฒน์ (2522 : ๖-๗) พบว่า ปัญหาส่วนตัว ด้านสุขภาพ ด้านการเงิน ด้านกิจกรรม และบริการของมหาวิทยาลัย ด้านความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม ด้านความเป็นอยู่ของครอบครัว ด้านการปรับตัวทางการเรียน มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยสวนกุหลาบ ในทำนองเดียวกัน วัฒนา พุ่มเล็ก (2513 : 97) ได้ทำการวิจัยกับนักเรียนในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า นักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำจะมีปัญหาเรื่องเงิน ปัญหาครอบครัว แผนในอนาคต การคบเพื่อนเพศเดียวกันและต่างเพศ มากกว่าพวกที่มีผลการเรียนสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01

ปัจจัยด้านระบบการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัย

ด้านอาจารย์ที่ปรึกษา

สุพัตรา เพชรมณี (2518 : ค - ง) ได้ทำการศึกษาเรื่องความคาดหวังของนิสิตที่มีต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อต้องการทราบสาเหตุสำคัญอันนำไปสู่ความเห็นห่างในความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษาและนิสิต ตลอดจนเพื่อทราบความคาดหวังของนิสิตที่มีต่ออาจารย์ที่ปรึกษา การศึกษาเรื่องนี้ได้ใช้การสุ่มตัวอย่างนิสิตปีที่ 4 ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 250 คน

ผลการศึกษาพบว่า

1. ทักษะคตินิสิตมีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพและความรับผิดชอบของอาจารย์ที่ปรึกษา ได้แก่ เพศ อายุ สาขาวิชาที่อาจารย์ที่ปรึกษาสังกัด ความสะดวกในการพบอาจารย์ที่ปรึกษา ความสามารถของอาจารย์ที่ปรึกษาในการแก้ปัญหาให้แก่นิสิต

2. นิสิตมีทัศนคติไม่พอใจในบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษามากกว่าความพอใจ หรือเฉยๆ สาเหตุที่ไม่พอใจ ได้แก่ ความคิดเห็นไม่ตรงกัน ไปหาไม่ค่อยพบ ไม่สนใจนิสิตถึงความคิดเห็นของตนเองเป็นสำคัญ

3. นิสิตส่วนใหญ่ใช้บริการจากอาจารย์ที่ปรึกษาเพียงขึ้นชื่ออนุมัติการลงทะเบียน เรียน เปลี่ยนหรืองดวิชาเรียนต่าง ๆ มากกว่าบริการอื่น ๆ

4. กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อชีวิตความเป็นอยู่ของนิสิตมาก เมื่อนิสิตมีปัญหาทางการเรียน และส่วนตัว เขาจะไปปรึกษาเพื่อนสนิทเป็นอันดับแรก และไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นอันดับสุดท้าย

5. นิสิตที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัดมีความคาดหวังในบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาสูงกว่านิสิตที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพฯ

6. นิสิตที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัดใช้บริการจากอาจารย์ที่ปรึกษาทุกประเภทในอัตราร้อยละที่สูงกว่านิสิตที่มีภูมิลำเนาอยู่กรุงเทพฯ

7. ความคาดหวังในบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาในอุดมคติของนิสิต พอจะสรุปได้เป็นข้อ ๆ ดังนี้

- 1) นิสิตส่วนใหญ่ต้องการให้อาจารย์ที่ปรึกษาเป็นบุคคลเดียวกันตลอดตั้งแต่ปี 1-4
- 2) นิสิตส่วนใหญ่ต้องการที่จะมีโอกาสในการเลือกอาจารย์ที่ปรึกษาได้เองตามใจสมัคร
- 3) นิสิตส่วนใหญ่ต้องการอาจารย์ที่ปรึกษาเพศเดียวกับตน
- 4) นิสิตส่วนใหญ่ต้องการอาจารย์ที่ปรึกษาช่วยได้ก็ได้
- 5) นิสิตส่วนใหญ่ต้องการอาจารย์ที่ปรึกษาสังกัดสาขาวิชาเดียวกับตน

ด้านกิจกรรมนักศึกษา

ไพศาล หวังพานิช (2511 : 116) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนิติตกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกชั้นเรียนกับผลการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 3 ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปีการศึกษา 2510 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นิสิตชั้นปีที่ 3 ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตรจำนวน 276 คน เป็นนิสิตชาย 162 คน นิสิตหญิง 114 คน ผลของการศึกษารูปได้ว่า กิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนของนิสิตชาย คือ กิจกรรมทางศาสนา กีฬา ชุมนุมวิชาการ การอ่านหนังสือพิมพ์และวารสารเกี่ยวกับสารคดี ธุรกิจ บ้านเทิง กิจกรรมที่ห่วงเหนี่ยวการเรียนของนิสิตชาย คือ การเล่นรักบี้ การสอนพิเศษ การเที่ยวมีคนรัก สนใจข่าวต่างประเทศและข่าวการเมือง กิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนของนิสิตหญิง คือ การเล่นเทนนิส การเล่นวอลเลย์บอล กิจกรรมของชุมนุมคหกรรม การอ่านหนังสือ และวารสารต่าง ๆ ดูโทรทัศน์ มีคนรักเป็นนิสิตในวิทยาลัย สนใจข่าวธุรกิจบ้านเทิง และข่าวการเมือง กิจกรรมที่ห่วงเหนี่ยวการเรียนของนิสิตหญิง คือ การทำงานองค์การนิสิต สอนพิเศษ ทำหนังสือและค้นคว้าตำราออกเหนือจากที่อาจารย์กำหนด

การศึกษาในลักษณะนี้ จิตรา พงษ์กิจมงคล (2517 : 78) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความสนใจในกิจกรรมเสริมหลักสูตร ในวิชาสังคมศึกษาและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความสนใจและการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นอาจารย์ 50 คน และนักศึกษา 400 คน จากวิทยาลัยครู 5 แห่งในส่วนกลาง เครื่องมือเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่าวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความสนใจในกิจกรรมเสริมหลักสูตร ผลปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความสนใจกิจกรรมเสริมหลักสูตรมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเพียง 2 แห่ง ส่วนอีก 3 แห่งไม่มีความสัมพันธ์กัน

เกี่ยวกับทัศนคติของนิสิตต่อกิจกรรมนิติต อุทิศ ชัมพานนท์ (2509:64) ได้ทำการสำรวจทัศนคติของนิสิตใหม่ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีต่อ กิจกรรมนิติต กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ ภาคปกติ 171 คน และนิสิตภาคสมทบ 64 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 226 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่าจำนวน 50 ข้อ และคำตอบปลายเปิดตอนท้าย จากผลการศึกษาพบว่ากิจกรรมทางด้านกีฬา และการเชียร์ นิสิตเห็นว่าเป็นกิจกรรมที่สร้างมนุษยสัมพันธ์ระหว่างนิสิตทางมหาวิทยาลัยควรสนับสนุนในนิติตเล่นกีฬาตามความสมัครใจของนิสิตเอง และมีการส่งเสริมให้มีการเล่นกีฬาอย่างทั่วถึงแทนที่จะส่งเสริมเฉพาะนักกีฬา เพื่อการแข่งขันเพียงอย่างเดียว กิจกรรมต้อนรับน้องใหม่นิสิตเห็นว่ามี

มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

ความจำเป็นต้องมี เพราะว่าเป็นการให้ความอบอุ่นแก่นิสิตใหม่และมีความหมายต่อนิสิตใหม่มาก เท่ากับเป็นการยอมรับว่าได้เป็นนิสิตที่สมบูรณ์แล้ว ส่วนกิจกรรมอื่น เช่น กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับทางวิชาการ คือ กลุ่มศึกษาภาษาไทย ชุมนุมครุวิทยาาสตร์ ชุมนุม พลศึกษา แผนกทัศนศึกษา และนำเที่ยว นิสิตเห็นว่าเป็นชุมนุมที่ให้ประโยชน์ต่อนิสิตใหม่มากตามลำดับ ทัศนคตินิสิตใหม่ต่อกิจกรรมอื่นๆ นิสิตส่วนมากมีความเห็นว่าการจัดขึ้นเพื่อการกุศล การพัฒนาคณะ และการส่งเสริมประเพณีเก่า ๆ ของไทย นับว่าเป็นกิจกรรมที่ต้งามสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ นิสิตเชื่อว่าเมื่อได้ร่วมกิจกรรมกับรุ่นพี่แล้ว ทำให้มนุษยสัมพันธ์ดีขึ้น อย่างไรก็ตาม กิจกรรมเหล่านี้ควรจะลดลงเมื่อใกล้สอบจากคำถามปลายเปิดตอนท้าย นิสิตให้ข้อเสนอแนะว่า ควรปรับปรุงโครงการ การปฐมนิเทศให้ดียิ่งขึ้น เช่น มีการปฐมนิเทศนิสิตใหม่ทั้งหมด และคณะกรรมการนิสิตร่วมกัน เพื่อรับทราบความมุ่งหมาย นโยบาย และขอบเขตแต่ละชุมชน

ในด้านเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปีเตอร์สัน (Peterson, 1966 : 172) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรากฏว่านิสิตที่ประสบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นนิสิตที่เข้าร่วมกิจกรรมนิสิตมาก เป็นผู้ที่มีหน้าที่สำคัญ และมีความรับผิดชอบมากในงานกิจกรรมนิสิตของมหาวิทยาลัย ส่วนนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มักจะเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต และมีหน้าที่ในการช่วยเหลืองานของมหาวิทยาลัยน้อยหรือไม่เคยเข้าร่วมเลย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเกี่ยวกับนิสิตหญิงที่ศึกษาวิชาเอกวิทยาศาสตร์พบว่า มีนิสิตถึงร้อยละ 35 ของนิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตในมหาวิทยาลัยเลย และยังเน้นว่านิสิตที่เรียนสำเร็จเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตในมหาวิทยาลัยมากกว่า นิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ

สำหรับนิสิตที่ต้องออกจากมหาวิทยาลัยกลางคันนั้น ไฮเดล (Scidel, 1970 : 426-427) ศึกษา นิสิตที่ออกจากมหาวิทยาลัยกลางคันของมหาวิทยาลัยชิคาโก สรุปผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า นิสิตที่กำลังเรียนอยู่เข้าร่วมกิจกรรมนิสิตของมหาวิทยาลัยเป็น 3 เท่า ของนิสิตที่ออกกลางคัน มีนิสิตบางส่วนที่ต้องออกจากมหาวิทยาลัยกลางคันมีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตมากเหมือนกัน แต่เป็นกิจกรรมด้านการละคร ดนตรี และกิจกรรมบันเทิงต่างๆ ซึ่งไม่เกี่ยวกับกิจกรรมทางวิชาการ

สกิลแมน (Skillman, 1959 : 1958) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง การเข้าร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในประเทศญี่ปุ่นกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นปีที่ 3 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของสามโรงเรียนในกรุงโตเกียว ซึ่งมีกิจกรรมนอกห้องเรียนแบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ สภานักเรียนและกรรมการชั้นชุมนุมวิชาการ ชุมนุมหนังสือพิมพ์ ละคร ดนตรี และชุมนุมผู้สนใจกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียน จำนวน 123 คน และ

กลุ่มที่ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียนเลย จำนวน 94 คน แล้วคัดเลือกมาจับกันเป็นคู่ ๆ โดยเลือกนักเรียนที่มีระดับสติปัญญา อายุ จำนวนปีที่ศึกษา และฐานะทางครอบครัวที่เท่าเทียมกัน สรุปผลการศึกษาพบว่า ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียนสูงกว่าผู้ที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม

จากเอกสารและงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ พบว่ามีปัจจัยหลายประการอันได้แก่ ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านการเรียน ปัจจัยด้านการปรับตัว ปัจจัยด้านปัญหาส่วนตัว ปัจจัยด้านระบบการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัย ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้วิจัยจึงมีการสนใจที่จะนำเอาปัจจัยด้านต่าง ๆ มาศึกษาว่าจะสัมพันธ์หรือส่งผลอย่างไรต่อการพัฒนาคุณภาพนักศึกษา ซึ่งดูได้จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งผลที่ได้จะเป็นข้อมูลให้แก่ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยในการจัดการเรียนการสอน หรือเป็นประโยชน์แก่นักศึกษารุ่นต่อไป เพื่อลดอัตราการพัฒนาคุณภาพนักศึกษาเป็นการช่วยลดความสูญเปล่าทางการศึกษา

สมมติฐานในการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานในการวิจัยดังนี้

1. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ด้านการเรียนด้านการปรับตัว ด้านปัญหาส่วนตัว ด้านระบบการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัย อย่างน้อยหนึ่งด้าน มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสมครั้งสุดท้ายที่นักศึกษาพัฒนาคุณภาพนักศึกษา
2. มีปัจจัยอย่างน้อยหนึ่งด้านที่ส่งผลต่อคะแนนเฉลี่ยสะสมครั้งสุดท้ายที่นักศึกษาพัฒนาคุณภาพนักศึกษา